

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2007. február 6. *

A T-23/03. sz. ügyben,

a **CAS SpA** (székhelye: Verona [Olaszország], képviseli: D. Ehle ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselet: X. Lewis, meghatalmazotti minőségben, segítője: M. Nuñez Müller ügyvéd)

alperes ellen

a behozatali vámok elengedése iránti felperesi kérelmet elbíráló 2002. október 18-i (REC 10/01) bizottsági határozat részleges megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

* Az eljárás nyelve: német.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, E. Martins Ribeiro és K. Jürimäe bírák,

hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. november 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

A – *A preferenciális rendszer szabályozása*

- ¹ A jelen ügy az Európai Gazdasági Közösség (EGK) és a Török Köztársaság közötti társulás létrehozásáról szóló megállapodás (a továbbiakban: társulási megállapodás) keretébe illeszkedik, amelyet Ankarában írt alá egyrészt a Török Köztársaság,

másrészről az EGK tagállamai és a Közösség (a továbbiakban: a szerződő felek). A társulási megállapodást az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozattal (HL 1964. 217., 3685. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 11. kötet, 10. o.) fogadták el. A társulási megállapodás 1964. december 1-jén lépett hatályba.

- 2 A társulási megállapodásnak az elvekre vonatkozó I. címe alatt szereplő 2. cikke szerint a megállapodás célja a szerződő felek közötti kereskedelmi és gazdasági kapcsolatok folyamatos és kiegyensúlyozott megerősítésének elősegítése.

- 3 A társulási megállapodás tartalmaz egy előkészítő szakaszt, amelynek során Törökország a 3. cikk szerint a Közösségtől kapott támogatással megerősíti a gazdaságát, tartalmaz egy átmeneti szakaszt, melynek célja a 4. cikk szerint a vámunió fokozatos létrehozása és a gazdaságpolitikák szorosabb összehangolása, továbbá tartalmaz egy zárószakaszt, amely az 5. cikk szerint a vámunión alapul, és magában foglalja a szerződő felek gazdaságpolitikáinak szorosabb összehangolását.

- 4 A 7. cikk szerint a szerződő felek megtesznek minden megfelelő általános vagy egyedi intézkedést annak érdekében, hogy biztosítsák a társulási megállapodásból eredő kötelezettségeik teljesítését, és tartózkodnak minden olyan intézkedéstől, amely kétségesse teheti a társulási megállapodásban lefektetett célkitűzések teljesítését.

- 5 Az általános és záró rendelkezéseknek szentelt III. cím alatt szereplő 22. és 23. cikk előírja a Társulási Tanács létrehozását, amely egyrészt a tagállamok kormányainak tagjaiból, a Tanács és a Bizottság tagjaiból, másrészt a török kormány tagjaiból áll (a továbbiakban: Társulási Tanács), és amely a társulási megállapodásban meghatározott célkitűzések elérése érdekében döntéshozatali hatáskörrel rendelkezik, melynek gyakorlása során egyhangúlag határoz. A 25. cikk e tanácsot felhatalmazza arra, hogy rendezze a társulási megállapodás alkalmazásával vagy értelmezésével

kapcsolatban bármely szerződő fél által eléterjesztett vitát, vagy azt a Bíróság elé terjessze.

- 6 A vámunió zárószakasza 1995. december 31-én lépett hatályba (a vámunió végső fázisának végrehajtásáról szóló, 1995. december 22-i 1/95 EK–Törökország társulási tanácsi határozat [HL 1996 L 35., 1. o.] 1. cikke és 65. cikkének (1) bekezdése, a továbbiakban: 1/95 határozat vagy az alaphatározat).
- 7 A társulási megállapodás 11. cikkének megfelelően a társulási rendszer a mezőgazdaságra és a mezőgazdasági termékek kereskedelmére terjed ki olyan egyedi szabályok szerint, amelyek figyelembe veszik a Közösség közös agrárpolitikáját.

1. Az átmeneti szakaszban hatályos szabályozás

- 8 A társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozatában a Társulási Tanács úgy határozott, hogy megszünteti azokat a vámokat, amelyek még alkalmazandók voltak a Törökországból származó és a Közösség területén vámmentességben nem részesülő mezőgazdasági termékek közösségi behozatalára.
- 9 A Törökországból származó mezőgazdasági termékeknek a Közösségbe történő behozataláról szóló, 1986. december 22-i 4115/86 tanácsi rendelet (HL L 380., 16. o.) 1. cikkének (1) bekezdése szerint az EGK-szerződés II. mellékletében felsorolt, Törökországból származó termékeket – az említett rendelet mellékletében szereplő termékek kivételével – vámmentesen bocsátották szabad forgalomba a Közösségben. A 4115/86 rendelet 2. cikkének (2) bekezdése szerint Törökországból származó terméknek minősültek azok a termékek, amelyek megfeleltek azoknak a feltéte-

leknek, amelyeket az 5/72 és 4/72 társulási tanácsi határozatok alkalmazásáról szóló, 1973. február 5-i 428/73/EGK tanácsi rendelethez csatolt (HL L 59., 73. o.), a társulási megállapodás kiegészítő jegyzőkönyve I. fejezete 6. melléklete rendelkezéseinek alkalmazása céljából a Törökországból „származó termék” fogalmának meghatározásáról szóló, 1972. december 29-i 4/72 társulási tanácsi határozat rögzített, amelyet a 428/73 rendelet módosításáról szóló 1431/75/EGK tanácsi rendelethez (HL L 142., 1. o.) csatolt, 1975. május 26-i 1/75 társulási tanácsi határozat módosított.

10 A 4/72 határozat 1. cikke szerint Törökországból származó terméknek minősülnek:

„a) a Törökországban learatott vagy begyűjtött növényi termékek,

[...]

f) a Törökországban a fenti a)–e) pontban említett termékekből készített és feldolgozott áruk, még abban az esetben is, ha más termékeket is felhasználtak az előállításuk során, azzal a feltétellel, hogy azokat a termékeket, amelyeket nem Törökországban vagy nem a Közösségben állítottak elő, csak jelentéktelen mennyiségben használják fel ezen áruk előállításához.”

11 A mezőgazdasági termékekre vonatkozó behozatali és kiviteli engedélyek, valamint előzetes rögzítési igazolások rendszerének alkalmazására vonatkozó közös részletes szabályok megállapításáról szóló, 1988. november 16-i 3719/88/EGK bizottsági

rendelet (HL L 331., 1. o.) alkalmazandó azokra a bizonyítványokra, amelyeket a rendelet 1. cikkének rendelkezései honosítottak meg. E rendelet 28. cikkének (4) bekezdése így rendelkezik:

„(4) A tagállamok szintén elküldik a Bizottságnak hivatalos bélyegzőiknek és, ahol indokolt, az eljárásra jogosult hatóságok szárazbélyegzőinek lenyomatait. A Bizottság erről haladéktalanul tájékoztatja a többi tagállamot.”

- 12 A társulási megállapodás kiegészítő jegyzőkönyve 2 és 3. cikkének alkalmazása céljából az igazgatási együttműködés módjairól szóló, 1972. december 29-i 5/72 határozatában (HL 1973. L 59., 74. o.) a Társulási Tanács megalkotta azt a szabályt, miszerint a preferenciális rendszer igénybevételéhez olyan igazoló okmány bemutatása szükséges, amelyet az exportőr kérelmére a Török Köztársaság vagy valamely tagállam vámhatóságai bocsátottak ki. A Törökországból közvetlenül valamely tagállamba szállított áruk esetében az A.TR.1 szállítási bizonyítványról van szó (a továbbiakban: A.TR.1 bizonyítvány), amelynek mintája a határozat mellékletében szerepel (2. cikk). E mintát váltotta fel az 5/72 határozat módosításáról szóló, 1978. július 18-i 1/78 társulási tanácsi határozat (HL L 253., 2. o.) mellékletében szereplő nyomtatvány. E mintát pedig csekély mértékben módosította az 5/72 határozat módosításáról szóló, 1995. december 22-i 4/95 társulási tanácsi határozat (HL 1996. L 35., 48. o.).
- 13 Az 5/72 határozat 11. cikke úgy rendelkezik, hogy a tagállamok és a Török Köztársaság vámhatóságai útján kölcsönösen segítséget nyújtanak egymásnak a bizonyítványok valódisága és szabályossága ellenőrzéséhez „abból a célból, hogy biztosítsák a jelen határozat rendelkezéseinek helyes alkalmazását”.

14 Az 5/72 határozat 12. cikke ezt követően így szól:

„A [Török Köztársaság], a tagállamok és a Közösség – az őket érintő ügyek tekintetében – megteszik a határozat rendelkezéseinek végrehajtásához szükséges intézkedéseket.”

15 A 4115/86 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésének megfelelően a legutóbb az 1/78 határozattal módosított 5/72 határozat rögzítette az igazgatási együttműködésnek azokat a módjait, amelyeknek biztosítaniuk kell, hogy az 1. cikkben szabályozott termékek csökkentett vámtételben részesüljenek.

2. *A zárószakaszban hatályos szabályozás*

16 Az 1/95 határozat részletesen szabályozza a vámunió zárószakaszának létrehozását. A 29. cikke így rendelkezik:

„A szerződő felek közigazgatási hatóságai között a kölcsönös vámügyi segítségnyújtásra a 7. melléklet rendelkezései szerint kerül sor, amely a Közösség tekintetében szabályozza a Közösség hatáskörébe tartozó ügyeket.”

- 17 Az 1/95 határozat kölcsönös vámügyi segítségnyújtásról szóló 7. melléklete 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A szerződő felek a vámjogszabályok helyes alkalmazásának biztosítása érdekében kölcsönös segítséget nyújtanak egymásnak a hatáskörükbe tartozó területeken [...] az e jogszabályokat sértő ügyletek megelőzése és felismerése, és az azokra vonatkozó vizsgálatok lefolytatása révén.”

- 18 Az 1/95 határozat 3. cikkének (6) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Vám-együtműködési Bizottság határozza meg az igazgatási együttműködés módjait.

- 19 Az 1/95 határozat végrehajtási szabályairól szóló, 1996. május 20-i 1/96 vámegyütműködési bizottsági határozat (HL L 200., 14. o.) 5. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a behozatali vámtartozás az érintett áruk szabad forgalomba bocsátásához szükséges okmányok kiállításával keletkezik. E határozat 6. cikke szerint a Törökországból behozott mezőgazdasági termékekre vonatkozó kedvezményes elbánás az A.TR.1 bizonyítványban megtestesülő igazoló okmány kibocsátásától függ. E bizonyítvány mintája az I. mellékletben szerepel, de az említett határozat 7. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az 5/72 határozatban előírt nyomtatványok még 1997. június 30-ig használhatók.

- 20 Az 1/96 határozat 15. cikke a következőket írja elő:

„A jelen határozat helyes alkalmazása céljából a tagállamok és a [Török Köztársaság] vámhatóságai útján kölcsönös segítséget nyújtanak egymásnak az alaphatározat 29. cikkében és 7. mellékletében előírt kölcsönös segítségnyújtás keretében a bizonyítványok valódiságának és szabályosságának ellenőrzéséhez.”

21 Az 1/96 határozat 13. cikkének (2) bekezdése így szól:

„[...] A kivonat 12. rovatában fel kell tüntetni a nyilvántartási számot, a dátumot, az eredeti bizonyítványt kibocsátó országot és hivatalt [...]”

22 Az 1/96 határozat II. melléklete II. részének (12) bekezdése előírja, hogy az A.TR.1 szállítási bizonyítvány 12. rovatát az illetékes hatóság tölti ki.

23 Végül az 1/96 határozat 4. cikke így rendelkezik:

„Az alaphatározatban a szabad forgalomról megállapított rendelkezések sérelme nélkül a Közösség vámterületére alkalmazandó Közösségi Vámkódexet és annak végrehajtási rendeletét, és a [Török Köztársaság] vámterületére alkalmazandó Török Vámkódexet és annak végrehajtási rendeletét az e határozatban megállapított feltételek szerint alkalmazzák a vámunióban részt vevő két fél közötti árukereskedelemben.”

B – *A vámjogi szabályozás*

1. *A vámok elengedésével kapcsolatos szabályozás*

24 A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o., a továbbiakban: Vámkódex) 239. cikke a következőképpen rendelkezik a behozatali vámok elengedésének lehetőségéről:

„A behozatali [...] vámokat [...] olyan helyzetekben is [...] el lehet engedni: amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtevesztés vagy nyilvánvaló hanyagság okozott. A bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell.”

- 25 A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o., a továbbiakban: a Vámkódex végrehajtási rendelete) 905. cikkének (1) bekezdése az alábbi rendelkezéseket írja elő:

„Ha az a döntéshozó vámhatóság, amelyhez a Vámkódex 239. cikkének (2) bekezdése szerint a visszafizetésre vagy elengedésre irányuló kérelem benyújtásra került, a 899. cikk alapján nem tud határozatot hozni, de a kérelmet olyan bizonyítékok támasztják alá, amelyek a körülményekből eredő olyan különleges helyzetet képezhetnek, amelynek során az érintett személy részéről sem csalárd szándék, sem nyilvánvaló gondatlanság nem merülhet fel, az adott hatóság tagállama az ügyet a 906–909. cikk alapján történő elintézés céljából a Bizottsághoz utalja. [...]”

- 26 A Vámkódex végrehajtási rendelete 904. cikkének c) pontja így rendelkezik:

„A behozatali vám nem fizethető vissza, illetve nem engedhető el, ha a visszafizetésre vagy adott esetben az elengedésre irányuló kérelem egyetlen indoka az, hogy:

[...]

- c) a szabad forgalomba bocsátásra preferenciális tarifális elbánás céljából bejelentett áruk esetében olyan okmányokat mutatnak be, amelyekről utólag kiderül, hogy hamisítottak, tévesek, vagy a preferenciális tarifális elbánás alkalmazása céljára nem alkalmasak, még akkor is, ha ezek jóhiszeműen kerültek bemutatásra.”

27 A Vámkódex 236. cikke így rendelkezik:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiiek voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

A behozatali vagy kiviteli vámokat el kell engedni, amennyiben megállapításra kerül, hogy könyvelésbe vételükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiiek voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

Visszafizetés vagy elengedés nem nyújtható, ha valamely, nem jogszabály szerint fizetendő összegnek a kifizetése vagy könyvelésbe vétele az érintett személy szándékos cselekedetének eredménye.

[...]”

- 28 A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy nem veszik utólagosan könyvelésbe a vámtartozásból eredő vámot, ha a jogszabály szerint járó vámösszeget a vámhatóság hibájából nem vették könyvelésbe, amit a jóhiszeműen eljáró, a vámáru-nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított rendelkezéseket teljesítő, megfizetésért felelős személy nem észlelt.

2. A származási szabályokkal kapcsolatos szabályozás

- 29 A Vámkódex 20. cikke többek között így rendelkezik:

„1) Vámtartozás keletkezésekor a jog szerint fizetendő vám az Európai Közösségek Vámtarifáján alapul.

2) Az áruforgalommal kapcsolatos különleges tárgykörökre vonatkozó közösségi rendelkezések által előírt egyéb intézkedéseket, adott esetben, ezen áruk vámtarifabesorolásának megfelelően kell alkalmazni.

3) Az Európai Közösségek Vámtarifája magában foglalja:

[...]

- d) az azokban a megállapodásokban szereplő kedvezményes tarifális intézkedéseket, amelyeket a Közösség kötött bizonyos országokkal vagy országcsoportokkal, és amelyek kedvezményes elbánás nyújtásáról rendelkeznek.”

30 A Vámkódex 27. cikkének a) pontja pedig a következőt írja elő:

„A preferenciális származásra vonatkozó szabályok állapítják meg azokat a származás elnyerését szabályozó feltételeket, amelyeknek az áruknak meg kell felelniük annak érdekében, hogy rájuk a 20. cikk (3) bekezdésének d) vagy e) pontjában említett intézkedéseket lehessen alkalmazni. Ezek a szabályok:

- a) a 20. cikk (3) bekezdésének d) pontjában említett megállapodások hatálya alá tartozó áruk esetében ezen megállapodásokban kerülnek meghatározásra.”

31 A Vámkódex végrehajtási rendeletének a jelen jogvitára irányadó változata (az 1994. december 19-i 3254/94/EK bizottsági rendelettel [HL L 346., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 138. o.] módosított és 92. cikkre számozott 93. cikke, a továbbiakban: a Vámkódex végrehajtási rendeletének 93. cikke) így rendelkezik:

„(1) A kedvezményezett országok közlik a Bizottsággal a Form »A« származási bizonyítvány kibocsátására a területükön felhatalmazott illetékes kormányhatóság nevét és címét, valamint megküldik az ilyen hatóság bélyegzőjének a mintale nyomatát. A Bizottság ezeket az információkat közli a tagállamok vámhatóságaival.

(2) A kedvezményezett országok közlik továbbá a Bizottsággal a 86. cikkben hivatkozott eredetiségigazolások kibocsátására a területükön felhatalmazott illetékes kormányhatóság nevét és címét, valamint megküldik az ilyen hatóság bélyegzőjének a mintalenyomatát. A Bizottság ezeket az információkat közli a tagállamok vámhatóságaival.

(3) A Bizottság az *Európai Közösség Hivatalos Lapjában* (C sorozat) teszi közzé, hogy a 97. cikkben hivatkozott új kedvezményezett országok mely napon teljesítették az (1) és (2) bekezdés rendelkezéseiben meghatározott kötelezettségeiket.”

C – Egyes dokumentumok bizalmas jellegével kapcsolatos szabályozás

32 Az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról szóló, 1999. május 25-i 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 136., 136. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 91. o.) 8. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Bizalmas jelleg és adatvédelem

(1) A külső vizsgálatok lefolytatása során megszerzett információ minden formájára [a vizsgálatokra] vonatkozó rendelkezések nyújtanak védelmet.”

33 Ugyanezen rendelet 9. cikkének (2) bekezdése pedig így rendelkezik:

„Vizsgálati jelentés és a vizsgálatot követő intézkedések

[...]

(2) Az ilyen jelentések összeállításánál figyelembe veszik az érintett tagállam nemzeti jogában előírt eljárási követelményeket. Az ilyen alapon összeállított jelentések azon tagállamban, amelyben azok felhasználása szükségesnek bizonyul, ugyanolyan módon és ugyanolyan feltételek mellett, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyelői által készített jelentések, igazgatási vagy bírósági eljárásban elfogadható bizonyítéknak minősülnek. A jelentések tartalmát ugyanolyan értékelési szabályok alapján ugyanolyan értékelésnek vetik alá, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyelői által összeállított jelentéseket, és a jelentéseket azokkal azonos értékű dokumentumnak tekintik.”

- 34 Az Európai Közösségek pénzügyi érdekeinek csalással és egyéb szabálytalanságokkal szembeni védelmében a Bizottság által végzett helyszíni ellenőrzésekről és vizsgálatokról szóló, 1996. november 11-i 2185/96/EK Euratom tanácsi rendelet (HL L 292., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 303. o.) 8. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„(1) E rendelet értelmében a bármilyen formában közölt vagy megszerzett információra vonatkozik a szakmai titoktartás kötelezettsége, és ugyanolyan védelemben részesül, mint amilyen védelemben a hasonló információt részesíti az azt átvevő tagállam nemzeti jogalkotása és a közösségi intézményekre vonatkozó megfelelő rendelkezések összessége.”

- 35 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti, tanácsi és bizottsági rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) 4. cikke így rendelkezik:

„Kivételek

(1) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét:

a) a közérdek tekintetében:

- közbiztonság,
- védelmi és katonai ügyek,
- nemzetközi kapcsolatok,
- a Közösség vagy valamely tagállam pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikája;

b) a személyiség és a magánszemély becsületének védelme, különösen a személyi adatok védelmére vonatkozó közösségi joganyagnak megfelelően.

(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel hátrányosan befolyásolná a következők védelmét:

- természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekei, beleértve a szellemi tulajdont is,

- bírósági eljárások és jogi tanácsadás,
- ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,

kivéve ha a közzétételhez nyomós közérdek fűződik.”

A jogvita alapját képező tényállás

A – A vitatott behozatalok

³⁶ A felperes az olasz jog szerint alapított CAS SpA nevű társaság, amely a ravensburgi (Németország) székhelyű Steinhauser GmbH (a továbbiakban: Steinhauser) nevű társaság 95,1%-os tulajdoni hányadú leányvállalata. A felperes főtevékenysége behozott gyümölcsle-koncentrátumok feldolgozására, ezzel párhuzamosan e termékek Olaszországba történő behozatalára terjed ki. Főként a Steinhauser társaság áll üzleti kapcsolatban a külföldi szállítókkal.

³⁷ A felperes 1995. április 5-e és 1997. november 20-a között almalé- és körteleőrítményeket hozott be és bocsátott szabad forgalomba a Közösségben, amelyekről úgy nyilatkozott, hogy török eredetűek, és Törökországból származnak. E termékfajta közösségi behozatalára az A.TR.1 bizonyítványok felhasználásával került sor, így e termékek a társulási megállapodásban és a kiegészítő jegyzőkönyvben előírt vámmentességben részesültek.

- 38 A ravennai (Olaszország) vámhivatal az 1/95 határozat 29. cikkének megfelelően utólagos okmányvizsgálatot végzett a D 141591. sz. A.TR.1 bizonyítvány valóságára vonatkozóan, amelyet a felperes az 1995. április 5-e és 1997. november 20-a közötti időszakban bonyolított behozatali ügyletek egyike alkalmával mutatott be. A vonatkozó rendelkezéseknek megfelelően a ravennai vámhivatal a török hatóságokhoz fordult az említett bizonyítvány valóságának igazolása céljából.
- 39 A török hatóságok 1998. május 15-i levelükben arról tájékoztatták a ravennai vámhivatalt, hogy az elvégzett ellenőrzés eredménye szerint e bizonyítvány nem valódi, mivel azt nem a török vámhatóságok állították ki. Másfelől bejelentették, hogy további ellenőrzést fognak végezni.
- 40 Ennek nyomán az olasz hatóságok utólagos ellenőrzés alá vontak 103 db A.TR.1 bizonyítványt, amelyet a felperes különböző behozatali ügyletek alkalmával mutatott be.
- 41 A Török Köztársaság Európai Unió melletti állandó képviselője (a továbbiakban: a török állandó képviselő) 1998. július 10-i levelében arról értesítette a Bizottságot, hogy hamis (false) a felperes által bemutatott és a levél mellékletében felsorolt 22 db A.TR.1 bizonyítvány, amelyek az Akman nevű török társaság olaszországi kiviteléhez kapcsolódnak. A Bizottság e levelet az 1998. július 20-i levelében küldte meg az olasz vámhatóságoknak.
- 42 A Bizottság csalások megelőzésének koordinációjával foglalkozó egysége ([UCLAF], az OLAF elődje) 1998. október 12. és 15., valamint 1998. november 30. és december 2. között Törökországban végzett ellenőrzést.

- 43 A török állandó képviselő 1999. március 8-i levelében arról tájékoztatta a ravennai vámhivatalt, hogy nem a török hatóságok állították ki, és nem is ők érvényesítették a felperes által bemutatott 32 db A.TR.1 bizonyítványt (a továbbiakban: a vitatott bizonyítványok), közöttük az 1998. július 10-i levél mellékletében felsorolt 18 bizonyítványt. Az említett bizonyítványokat e levél mellékletében nevesítették.
- 44 Az olasz vámhatóságok akként vélekedtek, hogy a közöttük, valamint a Bizottság, az UCLAF és a török hatóságok között lezajlott levélváltás egészéből az derül ki, hogy utóbbiak úgy ítélik meg, hogy vagy hamis, vagy szabálytalan az a 48 db A.TR.1 bizonyítvány, beleértve a vitatott bizonyítványokat is, amelyek a felperes által, az Akman nevű török társaságon keresztül bonyolított, Olaszországba irányuló kiviteli ügyletre vonatkoznak.
- 45 A jelen esetben a 32 db (3 296 190 371 ITL [olasz líra], azaz 1 702 340,25 EUR vámösszegnek megfelelő) vitatott bizonyítvány minősült hamisnak, mivel nem a török vámhivatalok állították ki és érvényesítették őket. Viszont 16 db (1 904 763 758 ITL [olasz líra], azaz 983 728,38 EUR vámösszegnek megfelelő) egyéb bizonyítvány érvénytelennek minősült, mivel – jöllehet a török vámhatóságok állították ki őket – az érintett áruk nem Törökországból származtak.
- 46 Miután mind a 48 bizonyítvány vagy hamisnak, vagy érvénytelennek minősült, az általuk fedezett áruk nem részesülhettek a török mezőgazdasági termékek behozatalára nyújtott kedvezményes elbánásban.
- 47 Következésképpen az olasz vámhatóság felszólította a felperest, hogy fizessen meg 5 200 954 129 LIT, azaz 2 686 068,63 EUR összegű vámtartozást.

B – Az olasz és a közösségi hatóságok előtti büntető és igazgatási eljárás

- 48 A felperes 2000. március 28-i levelében a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjára, valamint a 236. és 239. cikkére hivatkozva kérelemmel fordult a ravennai vámhivatalhoz aziránt, hogy ne vegyék utólagosan könyvelésbe, és fizessék vissza a tőle követelt behozatali vámokat. Kérelme alátámasztására a felperes saját jóhiszeműségére, az illetékes hatóságoknak felróható mulasztásokra, és olyan hibáikra hivatkozott, amelyeket nem észlelhetett.
- 49 Az olasz vámhatóságok 2000. május 15-i levelükben tájékoztatták a ravennai ügyészséget a felperes által hamisított bizonyítványok felhasználásával bonyolított behozatalokkal kapcsolatos körülményekről. Miután a ravennai ügyészség megismerte e körülményeket, nyomozást indított.
- 50 A ravennai Tribunale civile e penale (elsőfokú polgári és büntetőbíróóság) 2000. december 20-i ítéletében megszüntette a felperes ügyvezetője, B. Steinhauser ellen indított büntetőeljárást, mivel úgy ítélte meg, hogy nem bizonyítottak a terhére rótt cselekmények.
- 51 Az Olasz Köztársaság a Bizottsághoz 2001. december 12-én érkezett 2001. november 30-i levelében arra kérte a Bizottságot, hogy döntse el, indokolt-e az, ha a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján nem veszik utólagosan könyvelésbe, illetve a Vámkódex 239. cikke alapján visszafizetik a felperestől követelt behozatali vámokat.
- 52 A Vámkódex végrehajtási rendelete 871. és 905. cikkének megfelelően a felperes közölte, hogy tudomásul vette, hogy az olasz hatóságok az ügyet a Bizottsághoz

utalták. Továbbá a felperes ismertette álláspontját és észrevételeit, amelyeket az olasz hatóságok 2001. november 30-i levelük mellékletében továbbítottak a Bizottságnak.

- 53 A Bizottság 2002. június 3-i levelében arra kényszerült, hogy néhány kiegészítő információt kérjen az olasz hatóságoktól, akik 2002. június 7-i levelükben válaszoltak.
- 54 A Bizottság 2002. július 25-i levelében arról a szándékaról tájékoztatta a felperest, hogy nem ad helyt a kérelmének. Azonban a végleges határozat elfogadása előtt a Bizottság felhívta a felperest, hogy közölje vele esetleges észrevételeit, és tekintsen be az eljárási aktába annak érdekében, hogy megismerje a nem bizalmas jellegű dokumentumokat.
- 55 A felperes képviselői 2002. augusztus 6-án a Bizottság helyiségeiben tekintették meg a közigazgatási aktát. Továbbá aláírtak egy nyilatkozatot, amelyben megerősítették, hogy betekintettek a nyilatkozat mellékletében felsorolt dokumentumokba.
- 56 A felperes 2002. augusztus 15-i levelében nyújtotta be észrevételeit a Bizottsághoz. Itt különösen azt az álláspontját tartotta fenn, hogy az illetékes vámhatóságok olyan tevőleges hibákat követtek el, amelyeket a felperes nem észlelhetett, és e hibákat olyan mulasztásoknak tartja, amelyek különleges helyzetet képezhetnek a Vámkódex 239. cikke értelmében.
- 57 A Bizottság 2002. október 18-án fogadta el a REC 10/01 határozatát (a továbbiakban: a megtámadott határozat), amelyet 2002. november 21-én közölt a felperessel.

- 58 A Bizottság elsősorban megállapította, hogy indokolt a kérelem tárgyát képező behozatali vámok könyvelésbe vétele.
- 59 A Bizottság másodsorban azonban megállapította, hogy indokolt a behozatali vámok visszafizetése a kérelemnek a 16 érvénytelen bizonyítványra vonatkozó részében, mivel a felperes ezek tekintetében különleges helyzetben volt a Vámkódex 239. cikke értelmében.
- 60 Harmadsorban a 32 vitatott bizonyítvánnyal kapcsolatban a Bizottság ellenben megállapította, hogy a felperes által hivatkozott körülmények nem voltak alkalmasak arra, hogy különleges helyzetet képezzenek a Vámkódex 239. cikke értelmében. Következésképpen a Bizottság a megtámadott határozat 2. cikkében úgy határozott, hogy nem indokolt az azokra vonatkozó 1 702 340,25 EUR összegű behozatali vám visszafizetése.
- 61 Végül a felperes a 2003. június 20-i levelében kérelemmel fordult a Bizottsághoz az eljárási akta más dokumentumaihoz való hozzáférés iránt. A Bizottság 2003. július 10-i levelében helyt adott e kérelemnek. A felperes azonban nem tekintette meg újból az eljárási aktát.

C – A D 437214. sz. bizonyítvány

- 62 A felperes 2002. december 17-i levelében azt közölte a Bizottsággal, hogy a vitatott bizonyítványok között található D°437214. sz. A.TR.1 bizonyítványt a török hatóságok nem hamisnak, hanem csak érvénytelennek minősítették. A Bizottság e levélről 2003. január 6-án értesítette az olasz vámhatóságokat.

- 63 Az olasz vámhatóságok 2003. január 24-i levelükben a török vámhatóságok 1999. március 8-i levelére, valamint az UCLAF 1999. május 6-i levelére hivatkozva azt közölték, hogy e bizonyítvány hamis.
- 64 A Bizottság 2003. március 4-i levelében felszólította az olasz vámhatóságokat, hogy közöljék a felperessel a D 437214. sz. A.TR.1 bizonyítványra vonatkozó vizsgálat eredményét. A felperesnek küldött 2003. március 18-i levelében az olasz vámhatóság megerősítette, hogy e bizonyítvány hamis, mivel nem a török hatóságok állították ki.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 65 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. január 29-én benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet.
- 66 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt. Pervezető intézkedések keretében az Elsőfokú Bíróság néhány dokumentum benyújtására és néhány írásbeli kérdés megválaszolására kérte a feleket. A felek teljesítették e kéréseket.
- 67 A felek szóbeli előadásai és az Elsőfokú Bíróság által szóban feltett kérdésekre adott válaszaik meghallgatására a 2005. november 15-i nyilvános ülésen került sor.

68 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott határozat 2. cikkét;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

69 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;
- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

70 A felperes kérelmei alátámasztására három jogalapot hoz fel, amelyet először is a védelemhez való jog megsértésére, másodszor a Vámkódex 239. cikkének megsértésére, harmadszor a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának megsértésére alapít.

*A – A védelemhez való jog megsértésére alapított első jogalapról**1. A felek érvei*

- 71 A felperes úgy érvel, hogy sérültek a védelemhez való jogai az igazgatási eljárás során. Lényegében azt állítja, hogy noha betekinthesett abba az eljárási aktába, amely azokat az iratokat tartalmazza, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozatot alapította, mégsem férhetett hozzá azokhoz a dokumentumokhoz, amelyeknek döntő jelentőségük volt a Bizottság átfogó helyzetértékelésében. Továbbá a felperes megítélése szerint hiányosnak bizonyult néhány olyan dokumentum, amelyeket megtekinthetett. Végül az eljárási akta vizsgálata során nem tudta megkülönböztetni a bizalmas jellegűnek minősülő dokumentumokat a nem bizalmas jellegűektől, továbbá az aktából nem derültek ki számára azok a szempontok, amelyeket e célból alkalmaztak.
- 72 A felperes elsősorban úgy érvel, hogy eljárási akta alábbi iratait nem mutatták be neki: 1) az UCLAF törökországi misszióinak teljes beszámolóját; 2) az UCLAF-nak és a Bizottságnak a török állandó képvisellel és a törökországi illetékes hatóságokkal folytatott teljes levelezését; 3) a Bizottságnak és/vagy az UCLAF-nak a nemzeti vámhatóságokkal, különösen az olasz vámhatóságokkal folytatott teljes levelezését, és 4) a Vámeügyttműködési Bizottság azon ülésének a jegyzőkönyveit, amely a Törökországból származó gyümölcsle-koncentrátumok és más áruk kivitele során szabálytalannak vagy hamisnak ítélt A.TR.1 bizonyítványokra vonatkozott.
- 73 A felperes válaszában előadja továbbá, hogy nem juthatott hozzá az UCLAF 1998 októberi törökországi missziójáról szóló információkhoz, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozat (32) preambulumbekzdésében hivatkozik. A felperes véleménye szerint egyszerűen az eljárási akta megtekintéséből is kitűnik, hogy az UCLAF és a török állandó képvisel között 1998. október 13-án és 14-én volt egy tárgyalás, mivel e tárgyalásról említést tesz az UCLAF 1998. október 21-i levele.

A felperes kijelenti, hogy egyáltalán nem volt tudomása azokról az 1998. december 1-jei és 9-i keltezésű levelekről, amelyeket az UCLAF a török állandó képviselőnek küldött, és amelyeket a Bizottság az ellenkérelmében megemlített.

- 74 A felperes előadja, hogy az általa hivatkozott dokumentumok nemcsak esetlegesen, hanem közvetlenül és nagyon szorosan kapcsolódnak ahhoz a kérdéshez, hogy a vitatott bizonyítványok valóban hamisak-e, vagy csak szabálytalanok.
- 75 Másodsorban a felperes vitatja a Bizottság azon érvét, miszerint az a körülmény, hogy a felperes meghatalmazottja aláírta azt a tanúsítványt, amelyben megerősíti, hogy a tudomására jutott az ügyvel kapcsolatos valamennyi dokumentum, bizonyossá teszi, hogy a felperes valóban betekintett az eljárási akta valamennyi iratába. Ezzel kapcsolatban a felperes hangsúlyozza, hogy e tanúsítvány egy előre elkészített nyomtatvány volt, és anélkül hogy az iratokba betekintő fél ismerné az eljárási akta összes dokumentumát, nem tekintheti a betekintést végérvényesen kielégítőnek. Így a felperes kijelenti, hogy csak akkor jutott tudomására az említett, REC 10/01 dokumentum-jegyzéket tartalmazó, a Bizottság ellenkérelméhez mellékelte tanúsítvány, amikor e mellékletet kézhez vette.
- 76 Harmadsorban a felperes azt állítja, hogy hiányos volt néhány dokumentum, amelybe betekintést nyert, így nem is volt hozzáférése az említett tanúsítvány mellékletében szereplő összes dokumentumhoz. Ezzel kapcsolatban a felperes elutasítja a Bizottság állítását, miszerint megtekinthette az UCLAF törökországi missziójának valamennyi jelentését, és kijelenti, hogy csupán azt a két vagy három oldalból álló dokumentumot tekinthette meg, amely a misszió 1998. december 9-i és 23-i jelentésére vonatkozik.
- 77 Negyedsorban a felperes válaszában vitatja azt a bizottsági érvet, miszerint egyáltalán nem volt joga ahhoz, hogy betekintsen egyes dokumentumokba, köztük az UCLAF-misszió jelentéseibe, mivel azok bizalmas jellegűek. A felperes egyrészt úgy

érvel, hogy e jelentések nem bizalmas jellegűek, miután bizalmas jellegüket egyébként sem bizonyította a Bizottság, másrészt, hogy az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett más összehasonlítható eljárásokban is hasonló jelentéseket tettek hozzáférhetővé.

78 A felperes szerint a 1073/1999 rendelet rendelkezéseiből következik, hogy a vizsgálati jelentések nem voltak bizalmas jellegűek. A felperes megítélése szerint e rendelet 9. cikkének (2) bekezdése alapján a vizsgálati jelentések azon tagállamban, amelyben azok felhasználása szükségesnek bizonyul, ugyanolyan módon és ugyanolyan feltételek mellett, mint az adott ország nemzeti közigazgatási felügyelői által készített jelentések, igazgatási vagy bírósági eljárásban elfogadható bizonyítéknak minősülnek, tehát az európai bíróságok előtt indított eljárásokban még inkább ugyanennek kell érvényesülnie.

79 Végül a felperes kijelenti, hogy 2003. június 20-i levelében – a jelen kereset megindítását követően – az EK 255. cikk alapján új kérelmet nyújtott be az eljárási aktába való betekintés iránt. Viszont a Bizottság 2003. július 10-én kelt írásbeli válaszát követően mégsem tekintette meg az eljárási aktát, mivel a Bizottság közölte, hogy e betekintés kizárólag azokra a dokumentumokra vonatkozhat, amelyekhez a felperes már hozzáfért, így különösen az UCLAF-misszió jelentéseivel kapcsolatos dokumentumokra.

80 A Bizottság lényegében elutasítja a felperes érveit.

81 A Bizottság elsősorban úgy érvel, hogy a megtámadott határozat kizárólag olyan bizonyítékokon alapul, amelyeket a felperes is megtekinthetett, és amelyek már szerepeltek a 2002. július 25-i levelében kifejtett előzetes álláspontjában. A Bizottság továbbá úgy érvel, hogy 2002. augusztus 6-án a felperes betekintett a megtámadott határozat alapjául szolgáló eljárási aktába, és írásbeli nyilatkozattal kifejezetten

elismerte, hogy megtekintett minden olyan dokumentumot, amely az ügghöz közvetlenül vagy közvetetten kapcsolódik. A Bizottság azt állítja, hogy a dokumentumjegyzék, amelybe a felperes is betekintett, magában foglalja az UCLAF-misszió jelentéseit, az UCLAF és a különböző török hatóságok közötti sűrű levélváltást, valamint a Bizottság és/vagy az UCLAF, és a nemzeti vámhatóságok közötti levelezést.

- 82 Viszonválaszában a Bizottság vitatja a felperes azon állítását, miszerint az eljárási akta, amelyet 2002. augusztus 6-án megtekintett, nem az UCLAF-misszió jelentéseit, hanem pusztán a misszió jelentéseivel kapcsolatos dokumentumokat tartalmazta. A Bizottság előadja, hogy a kérdéses dokumentumok ténylegesen nem csupán összefoglalók, hanem az UCLAF által összeállított 1998. december 9-i (8279. sz.) és 1998. december 23-i (8673. sz.) keltezésű eredeti rövid jelentések.
- 83 Másodsorban a Bizottság arra emlékeztet, hogy a Bizottság nem köteles önszántából hozzáférhetővé tenni valamennyi egyéb dokumentumot, amely az adott ügghöz csak esetlegesen kapcsolódik, viszont az érdekelt személyre hárul az a feladat, hogy adott esetben az EK 255. cikk alapján betekintést kérjen e dokumentumokba.
- 84 A jelen esetben azok a dokumentumok, amelyeket a felperes nem tudott megtekinteni, egyéb dokumentumnak minősülnek. Márpedig a Bizottság hangsúlyozza, hogy jogi szempontból nem lehet jelentősége az eljárási akta megtekintése iránti új kérelemnek, amelyet a felperes 2003. június 20-án, azaz a megtámadott határozat elfogadása után nyújtott be, és amelyet a Bizottság 2003. július 10-i levelében elfogadott. Nemcsak arról van szó ugyanis, hogy a felperes nem a kérelmében foglaltak szerint járt el, hanem arról is, hogy az igazgatási eljárás lezárása és az adott ügyben a perfüggőség beállta után benyújtott kérelem eleve nem vonhatja maga után az eljárási jogok olyan sérelmét, amely a kérelmet megelőző igazgatási eljárás folyamán következett be.

- 85 Harmadsorban a Bizottság fenntartja, hogy az érintett dokumentumokra – tekintettel azok bizalmas jellegére – semmiképpen nem vonatkozik az eljárási aktába való betekintési jog. Ezzel kapcsolatban a Bizottság arra emlékeztet, hogy az eljárási aktába való betekintési jog nem terjed ki a bizalmas jellegű dokumentumokra, mint például az UCLAF vagy az OLAF jelentéseire, a Bizottság harmadik országokkal folytatott levélváltására, és azokra a tárgyalási jegyzőkönyvekre, amelyeken harmadik országok is részt vettek, valamint a Bizottság és a tagállamok hatóságai közötti levélváltásra.
- 86 Másfelől a Bizottság vitatja azon értelmezés jelentőségét, amelyet a felperes 1073/1999 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése tekintetében terjesztett elő. A Bizottság megítélése szerint, e rendelkezés azon végleges jelentésre vonatkozik, amelyet az UCLAF a rendelet 9. cikke (1) bekezdése szerint állított össze, míg a rendelet 8. cikke az OLAF által összeállított dokumentumokban szereplő adatok bizalmas jellegéről és védelméről szól.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 87 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a behozatali vámok elengedésére irányuló eljárás során biztosítani kell a meghallgatáshoz való jogot különös tekintettel arra a mérlegelési jogkörre, amellyel a Bizottság rendelkezik akkor, amikor a Vámkódex 239. cikkében előírt általános méltányossági szabályt alkalmazva határozatot hoz (az Elsőfokú Bíróság T-186/97., T-187/97., T-190/97–T-192/97., T-210/97., T-211/97., T-216/97–T-218/97., T-279/97., T-280/97., T-293/97. és T-147/99. sz., Kaufring és társai kontra Bizottság, ún. „Török televíziók” egyesített ügyekben 2001. május 10-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1337. o.] 152. pontja, valamint a T-329/00. sz., Bonn Fleisch Ex- und Import kontra Bizottság ügyben 2003. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-287. o.] 45. pontja).
- 88 Azonban azt is szem előtt kell tartani, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve e területen csak azt foglalja magában, hogy az érdekelt személy

megfelelően ismertethesse az álláspontját azokról a körülményekről, közöttük azokról a dokumentumokról, amelyeket a Bizottság a határozata indokolásában a terhére ró. Ez az elv tehát nem követeli meg, hogy a Bizottság önszántából biztosítson betekintést azon iratok összességébe, amelyek csak esetlegesen függnek össze azzal az esettel, amely az elengedés iránti kérelem keretében a Bizottság elé került. Ha az érdekelt személy úgy ítéli meg, hogy ezek a dokumentumok alkalmasak a különleges helyzet, és/vagy annak bizonyítására, hogy részéről nem merült fel nyilvánvaló gondatlanság vagy csalárd szándék, akkor neki kell hozzáférést kérnie ezekhez az iratokhoz azon rendelkezések alapján, amelyeket az intézmények az EK 255. cikk alapján fogadtak el (az Elsőfokú Bíróság T-205/99. sz., Hyper kontra Bizottság ügyben 2002. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3141. o.] 63. pontja és a fent hivatkozott Bonn Fleisch Ex- und Import kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 46. pontja).

- 89 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a vámok elengedése iránti közigazgatási eljárással kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság egyértelműen úgy foglalt állást, hogy az alperes az érdekelt fél kérelmére köteles hozzáférést biztosítani a megtámadott határozatot érintő valamennyi nem bizalmas jellegű közigazgatási dokumentumhoz. Ilyen kérelem hiányában tehát nem lehetséges automatikus hozzáférés azon dokumentumokhoz, amelyek felett a Bizottság rendelkezik (az Elsőfokú Bíróság T-42/96. sz., Eyckeler & Malt kontra Bizottság ügyben 1998. február 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-401. o.] 81. pontja, a T-50/96. sz., Primex Produkte Import-Export és társai kontra Bizottság 1998. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3773. o.] 64. pontja és a fent hivatkozott Bonn Fleisch Ex- und Import kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 46. pontja).
- 90 Ezek azok az elvek, amelyek alapján meg kell vizsgálni a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapot.
- 91 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a felperes keresetlevelében kifejezetten elismeri, hogy betekintett valamennyi dokumentumba, amelyre a Bizottság határozata indokolásában hivatkozik. Viszont nem volt hozzáférése azokhoz a dokumentumokhoz, amelyek döntő jelentőségűek voltak a Bizottság átfogó helyzetértékelésében. Ezzel kapcsolatban azt állítja, hogy hiányosak azok a dokumentumok, amelyeket az eljárási aktába való betekintés során számára bemutatnak. Így a felperes kijelenti, hogy teljes egészében nem tekinthette meg az UCLAF-misszió két, 1998. december 9-án és 23-án kelt jelentését, hanem csak a „misszió jelentéseire

vonatkozó jelentéseket”. Ugyanígy kijelenti, hogy nem tekinthette meg a közösségi misszió 1998 októberi beszámolóját, amelyet a megtámadott határozat (32) preambulumbekzdése említ, valamint az UCLAF 1998. december 1-jei és 9-i leveleit, amelyeket előbbi a török állandó képviselőnek küldött, és amelyeket a Bizottság az ellenkérelmében is megemlíti.

- 92 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat külön nem említi meg azokat a dokumentumokat, amelyekre a felperes hivatkozik. Ez nem zárja ki azt, hogy e dokumentumok közül egyesek esetleg mégis a megtámadott határozat alapjául szolgáltak. Azt azonban nem lehet elfogadni, hogy ugyanez vonatkozik a nagy terjedelmű levélváltás egészére, amelyre a felperes hivatkozik. Azok tehát olyan dokumentumok, legalábbis közülük jó néhány, amelyek csak távolról érintik az ügy körülményeit.
- 93 Különösen nem fogadható el, és a megtámadott határozatban sem utal semmi arra, hogy a megtámadott határozat alapjául szolgáltak a Vámegyháttmüködési Bizottság azon ülésének a jegyzőkönyvei, amely a Törökországból származó gyümölcsle-koncentrátum és más áruk kivitele során szabálytalannak vagy hamisnak ítélt A. TR.1 bizonyítványokra vonatkozott. Ugyanez a megállapítás érvényes a ravennai vámhivatal 1998. június 12-i értesítőjére, amelyet a Bizottság az ellenkérelmében említett, és amelyet a felperes állítása szerint nem tudott megtekinteni.
- 94 Amennyiben nem közölték azokat a dokumentumokat, amelyek nem képezték a megtámadott határozat alapját, e közlés elmulasztása semmiképpen nem bír jelentőséggel, mivel e dokumentumok nem befolyásolhatták a megtámadott határozatot. Következésképpen a jelen jogalapot, már amennyiben ilyen dokumentumok közlésének elmulasztására vonatkozik, hatástalan jogalként kell elutasítani.

- 95 Ellenben ez nem érvényes azon dokumentumok közlésének elmulasztására, amelyekre a Bizottság azért hivatkozott, hogy megindokolja a megtámadott határozatot.
- 96 E dokumentumok vizsgálata során emlékeztetni kell arra, hogy a jelen esetben a Bizottság 2002. július 25-i levelében tájékoztatta a felperest az előzetes elemzéséről, miszerint a behozatali vámok elengedéséhez szükséges feltételek nem teljesültek. Bizonyos tehát, hogy a Bizottság e levele lehetővé tette a felperes számára, hogy a megtámadott határozat elfogadása előtt kialakítsa és közölje álláspontját azokról a bizonyítékokról, amelyek a Bizottság szerint indokolták az elengedés iránti kérelem elutasítását.
- 97 A felperes egyébiránt nem vitatja e megállapítást, de úgy érvel, hogy sérült a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve, mivel megtagadták, hogy hozzáférjen egyes olyan dokumentumokhoz, amelyekre a Bizottság a határozatát alapította, vagy legalábbis e dokumentumok hiányosak voltak.
- 98 Meg kell azonban állapítani, hogy a Bizottság 2002. július 25-i levelét követően a felperes képviselője 2002. augusztus 6-án a Bizottság helyiségeiben megtekintette a megtámadott határozathoz kapcsolódó eljárási aktát. E megtekintés alkalmával e képviselő aláírt egy írásbeli nyilatkozatot, amelyben kifejezetten megerősíti, hogy betekintett minden olyan dokumentumba, amely közvetlenül vagy közvetetten kapcsolódik a vitatott eljárási aktához. Továbbá e nyilatkozathoz egy jegyzéket is csatoltak, amely felsorolja valamennyi dokumentumot, amelybe az említett képviselő betekintett.
- 99 Márpedig rögzíteni kell, hogy e jegyzék megemlíti az UCLAF-misszió 1998. december 9-i és 23-i, 8279., illetve 8673. sz. jelentéseit. Az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére adott válaszában a Bizottság két ugyanilyen számozású jelentést mutatott be. A tárgyaláson a Bizottság arról tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot, hogy e

jelentések valójában megegyeznek azokkal a rövid és teljes körű jelentésekkel, amelyek közül az egyik 1998. december 9-én kelt, és az 1998. október 12-től 15-ig tartó (8279. sz.) misszióra vonatkozik, a másik pedig 1998. december 23-án kelt, és az 1998. november 30-tól december 2-ig tartó (8673. sz.) vizsgálati misszióra vonatkozik, továbbá nem készült más jelentés az UCLAF két missziójával kapcsolatban. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy a jelentés első oldalán lévő számok és a felperesi képviselő nyilatkozatához csatolt 2002. augusztus 6-án kelt jegyzékben feltüntetett számok közötti egyezés azt bizonyítja, hogy a felperes – állításával ellentétben – betekintett a misszió jelentéseibe. Ami pedig az 1998. októberi közösségi misszió beszámolójához való hozzáférés iránti felperesi kérelmet illeti, elegendő annak megállapítása, hogy nem létezik ilyen beszámoló. Egyrésztől ugyanis, amint azt a Bizottság a tárgyaláson is kifejtette, a 8279. sz. jelentés volt az egyetlen jelentés, amely az 1998. október 12–15. között folytatott misszióról készült, másrésztől a megtámadott határozatban sincs utalás ilyen beszámolóra.

100 Ezt követően a felperes által hivatkozott 1998. december 1-jei és december 9-i UCLAF-levelekkel kapcsolatban egyrésztől meg kell állapítani, hogy a 2002. augusztus 6-i jegyzék, amely felsorolja azokat a dokumentumokat, amelyekbe a felperes betekintett, hivatkozik az UCLAF 8281. sz., 1998. december 9-i keltezésű levelére, amelyet utóbbi a török állandó képviselőnek küldött. Ezért meg kell állapítani, hogy a felperes ténylegesen betekintett e dokumentumba. Másrésztől az 1998. december 1-jei levelet illetően az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére válaszolva a Bizottság kifejtette, hogy e levél nem létezik, és téves az ellenkérelmében szereplő hivatkozás az UCLAF 1998. december 1-jei levelére. E tekintetben meg kell állapítani, hogy e magyarázatot megerősíti a 2002. augusztus 6-i jegyzék is, amely 1998. december 1-je vonatkozásában csak a török igazságügyi minisztérium UCLAF-nak küldött levelét említi.

101 A Bizottság és az UCLAF által a török hatóságokkal és a tagállamok vámhatóságaival folytatott levelezésével kapcsolatban elég azt rögzíteni, hogy nem merül fel egyetlen olyan körülmény sem, amely alapján azt lehetne feltételezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatát az eljárási aktában lévőkől eltérő dokumentumokra alapozta, amely aktához a felperes is hozzáfért a 2002. augusztus 6-i betekintés alkalmával.

102 Az igazgatási eljárás folyamán a felperes nem nyújtott be kérelmet az eljárási akta más részeihez való hozzáférés iránt. Azzal kapcsolatban, hogy a felperes hozzáférés iránti kérelmet nyújtott be a megtámadott határozat elfogadását és a jelen kereset megindítását követően, meg kell állapítani, hogy ennek nincs jelentősége annak megítélésében, hogy esetlegesen sérült-e a felperes védelemhez való joga az igazgatási eljárás során, és ez nem érinti az említett határozat jogszerűségét sem. Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a Bizottság 2003. július 10-i levelében közölte a felperessel, hogy megtekintheti a kérdéses dokumentumokat az EK 255. cikk alapján benyújtott kérelemnek megfelelően. Márpedig a felperes nem tett eleget e felhívásnak.

103 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

B – A Vámkódex 239. cikke megsértésére alapított második jogalapról

104 A jelen jogalap négy részből tevődik össze. Az első rész a D 437214. sz. A.TR.1 szállítási bizonyítvány téves minősítésére vonatkozik. A második és harmadik rész a török hatóságok, illetve a Bizottság terhére rótt súlyos mulasztásokat ismerteti. Végül a negyedik rész a kereskedelmi kockázat megítélésére, és arra vonatkozik, hogy a felperes nem volt nyilvánvalóan gondatlan.

1. A D 437214. sz. A.TR.1 szállítási bizonyítványról

a) A felek érvei

105 A felperes azt állítja, hogy tévedett a Bizottság a megtámadott határozat vitatott részében, amikor a D 437214. sz. A.TR.1 bizonyítványt azon bizonyítványok közé

sorolta, amelyeket nem eredetinek minősítettek. A felperes szerint az ügy irataiból kitűnik, hogy e bizonyítványt egyszerűen érvénytelennek kellett volna tekinteni, következésképpen az ahhoz kapcsolódó behozatali vámokat vissza kellett volna fizetni. Az eljárási akta több irata is bizonyítja, hogy a török hatóságok nem minősítették hamisnak a D 437214. sz. bizonyítványt. A felperes 2002. december 17-i levelében már jelezte e tévedést a Bizottságnak.

- 106 A felperes elsősorban úgy érvel, hogy csupán a török vámhatóságnak (Prime Minister, Undersecretariate for Customs) az olasz vámhatóságnak küldött 1999. március 8-i levele igazolhatja azt, hogy az említett bizonyítvány nem eredeti. Azonban ott nem határozták meg, hogy a bizonyítvány szabálytalan vagy nem eredeti, hanem csak azt állították, hogy „azt nem [a török vámkirendeltség] állította ki és hitelesítette” (was not issued and endorsed by our customs office).
- 107 A felperes másodsorban azonban előadja, hogy e levelet megcáfolták a török hatóságok, különösen a török állandó képviselő 1999. április 22-i levelében, ahol egyértelműen közölték, hogy a kérdéses bizonyítvány „nem [volt] megfelelő, és nem a szabályok szerint állították ki” ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), azaz szabálytalanul állították ki.
- 108 A felperes válaszában megjegyzi, hogy a „not correct” kifejezés egyértelműen azt jelenti, hogy a kérdéses bizonyítvány szabálytalan volt. A „not issued according to the rules” fordulat csak egyetlen értelmezést tesz lehetővé, mégpedig azt, hogy az említett bizonyítványt az áruk származásáról szóló törökországi szabályok megsértésével a török vámhatóság készítette és állította ki. E feltevést erősíti az a mondat is, hogy „megállapításra került, hogy e dokumentumokat árutovábbítás céljára állították ki” (it has been understood that these documents had been issued for transit trade), amely ugyanebben a levélben szerepel. A török vámhatóság tehát elismerte, hogy árutovábbítási eljárás keretében is szállítási bizonyítványokat állított ki, nevezetesen Iránból származó olyan almalésűrítményre, amelyet nem aktív feldolgozási eljárásban és nem Törökországban dolgoztak fel.

- 109 Harmadsorban a felperes hangsúlyozza, hogy a török állandó képviselő 1999. április 22-i levele a D 437214. sz. A.TR.1 bizonyítvánnyal együtt két másik szállítási bizonyítványt, mégpedig a C 982920. és a C 982938. hivatkozási számút is megemlíti. A török állandó képviselő úgy ítélte meg, hogy e bizonyítványok „nem [voltak] megfelelőek, és nem a szabályok szerint állították ki őket” ([were] not correct and were not issued according to the rules), anélkül hogy közöttük különbséget tettek volna. Márpedig a felperes azon behozatali vám visszafizetését kérte, amely e két bizonyítvánnyal kapcsolatos. Az olasz vámhatóságok e két bizonyítványt érvénytelennek minősítették, és azon bizonyítványcsomaghoz sorolták, amellyel kapcsolatban a megtámadott határozat elrendeli a vámok visszafizetését. A felperes tehát kijelenti, hogy nem látja okát annak, hogy a D 437214. sz. bizonyítványt jogi vagy ténybeli alapon másképpen kellene megítélni, mint a C 982920. és a C 982938. sz. bizonyítványt. A Bizottság állításával ellentétben az 1999. április 22-i levél nem helyesbíti az 1999. március 8-i levelet, mivel nem is hivatkozik rá kifejezetten, és kizárólag a korábbi levelek említésére szorítkozik.
- 110 Negyedsorban a felperes úgy érvel, hogy feltevésének helyességét a török állandó képviselő 1999. augusztus 10-i levele is megerősíti. E levél 3. oldalának X. pontjában újból megerősítik, hogy az 1999. április 22-i levélben említett szállítási bizonyítványokat, beleértve a D 437214. sz. bizonyítványt is, olyan árutovábbítási eljárásban állították ki, amely nem Törökországból származó almalére vonatkozik. E levél már nem tér ki arra, hogy e bizonyítványok nem eredetiek, vagy hamisítottak. Az UCLAF-nak a török állandó képviselőnek küldött 1998. december 9-i levele ugyanezt az értékelést tartalmazta azáltal, hogy „nem megfelelőnek” (not correct) minősítette a D 437214. sz. A.TR.1 bizonyítványt.
- 111 Végül a felperes válaszában vitatja a Bizottság azon feltevését, miszerint az olasz vámhatóság 2003. március 24-i levele megerősíti, hogy a kérdéses bizonyítvány nem eredeti. A felperes szerint az olasz hatóságok ott csak a török vámhatóság 1999. március 8-i levelére hivatkoznak, anélkül azonban, hogy megjegyzést fűznének a török állandó képviselő szintén mellékelt 1999. április 22-i leveléhez. Ezen túlmenően az olasz pénzügyminisztériumnak az eljárási aktához mellékelt 1999. május 18-i levele valószínűleg a török állandó képviselő 1999. április 22-i levelére és

a D 437214. sz. bizonyítványra vonatkozott, amikor azt közölte, hogy szabálytalan bizonyítványról van szó. Az olasz vámhatóságok újból megerősítés iránti kérelemmel fordultak a török vámhatósághoz aziránt, hogy pontosítsa a D 437214. sz. bizonyítvány minősítése tárgyában, anélkül hogy utóbbi egyáltalán válaszolt volna.

- 112 A Bizottság először is hangsúlyozza, hogy a jelen esetben alkalmazandó szabályozás szerint a társulási megállapodás keretében a török hatóságok illetékesek annak megállapítására, hogy valódiak-e, vagy sem a török származású bizonyítványok. Ezzel kapcsolatban a Bizottság arra emlékeztet, hogy az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott (77. pont) Bonn Fleisch Ex- und Import kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében úgy ítélte meg, hogy a Bizottság elfogadhatja a spanyol hatóságok arra vonatkozó nyilatkozatait, hogy nem eredetiek a behozatali bizonyítványok kivonatai, és e tekintetben nem köteles a maga részéről kiegészítő vizsgálat lefolytatására. A Bizottság megítélése szerint, ha bízhat a tagállami hatóságoknak az ilyen dokumentumok valóságára vonatkozó nyilatkozataiban, ugyanez annál inkább érvényes egy olyan harmadik ország hatóságait illetően, amely országot nem kötelezi az EK-Szerződés, és amely országot nem tartozik a Bizottság vonatkozó hatáskörébe.
- 113 Ezt követően a Bizottság vitatja az említésre került különböző levelek felperesi olvasatát, és úgy érvel, hogy – mivel a kérdéses bizonyítványt a török hatóságok hamisnak minősítették – vele szemben semmilyen tévedés nem róható fel.
- 114 A Bizottság ugyanis akként érvel, hogy a török vámhatóság 1999. március 8-i levelét úgy kell értelmezni, hogy a szóban forgó bizonyítvány hamisnak bizonyult, mivel nem a török vámhatóságok állították ki. Márpedig a Bizottság megítélése szerint a török hatóságok soha és semmilyen dokumentumban nem vonták vissza az 1999. március 8-i ténymegállapításukat, miszerint a kérdéses árukra vonatkozó szállítási bizonyítványt nem a szerveik állították ki.

- 115 A Bizottság először is azt állítja, hogy a török állandó képviselő 1999. április 22-i levelében nem vonta vissza előző megállapítását, miszerint a bizonyítvány hamis, hanem pusztán megállapította, hogy az nem volt megfelelő, és azt nem a vonatkozó szabályozás szerint állították ki.
- 116 Másodszor az 1999. május 6-i levelében az UCLAF, valamint az 1999. május 18-i levelében az olasz fővámvizsgáló is megerősítette, hogy az említett bizonyítványt hamisították, amely két levélre az olasz vámhatóságok is hivatkoznak a Bizottságnak küldött 2003. január 24-i levelükben. A felperessel e megállapításokat a 2003. március 18-i levélben közölték.
- 117 Harmadszor az olasz vámhatóságok a 2002. június 7-i és a 2003. szeptember 10-i levelükben szintén megerősítették a Bizottság felé, hogy a török vámhatóság megállapította, hogy a bizonyítvány hamisított.
- 118 Negyedszer a Bizottság előadja, hogy a török vámhatóság az olasz vámhatóságnak küldött 2003. augusztus 22-i levelében ismételten megerősítette 1999. március 8-i megállapítását, és közölte, hogy az említett bizonyítvány hamisított. Ott kifejtette továbbá, hogy az adott ügyben illetékes török vámhatóság felügyeleti szerve felülvizsgálta az ügyet, és megállapította, hogy az említett bizonyítvány hamisított.
- 119 Végül a Bizottság hangsúlyozza, hogy nem bír jelentőséggel azon felperesi állítás, miszerint a török vámhatóság a tranzitkereskedelemből is állított ki szállítási bizonyítványokat. A Bizottság megítélése szerint a felperes olyan pontosan meg nem jelölt szállítási bizonyítványokra hivatkozik, amelyek nem képezik tárgyát a jelen eljárásnak. Másrészt a pontosan meg nem jelölt bizonyítványokat, amelyekre a

felperes hivatkozik, nem a tranzitkereskedelem céljából állították ki a török hatóságok, hanem éppen ellenkezőleg azok olyan árukra vonatkoztak, amelyek tranzitkereskedelemből származtak.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

¹²⁰ Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az áruk származásának meghatározása az exportáló és az importáló állam hatóságai közötti hatáskörmegosztáson alapul oly módon, hogy a származást az exportáló állam hatóságai állapítják meg, és e rendszer működésének ellenőrzését az érdekelt hatóságok közötti együttműködés biztosítja. E rendszert az a körülmény indokolja, hogy az exportáló állam hatóságai vannak leginkább abban a helyzetben, hogy közvetlenül megvizsgálják az érintett termék származását meghatározó tényezőket (a Bíróság C-153/94. és C-204/94. sz., Faroe Seafood és társai egyesített ügyekben 1996. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-2465. o.] 19. pontja).

¹²¹ Az előírt rendszer csak úgy működhet, ha az importáló állam vámhatósága elismeri az exportáló állam hatóságainak jogszerűen végzett értékelését (a fent hivatkozott Faroe Seafood és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 20. pontja). A tagállami vámhatóságoknak azért kell elfogadniuk az ilyen határozatokat, hogy a Közösség a maga részéről a szabadkereskedelmi megállapodásokban részes más országok hatóságaitól is megkövetelhesse, hogy tartsák tiszteletben azokat a tagállami vámhatósági határozatokat, amelyek a Közösségből ezen országokba kivitt termékek származására vonatkoznak (a Bíróság 218/83. sz., Les Gyorss Savoyards ügyben 1984. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 3105. o.] 27. pontja).

¹²² A jelen esetben annak eldöntéséhez, hogy a Bizottság helyesen állapította-e meg, hogy a D 437214. sz. bizonyítvány hamisított, meg kell vizsgálni a Bizottság, az olasz vámhatóságok és az illetékes török hatóságok között lezajlott levélváltást. E tekintetben rögzíteni kell, hogy a Bizottság a megtámadott határozat azon részében,

amely a hamisított bizonyítványokra vonatkozik, alapvetően a török hatóságok ravennai vámhivatalnak küldött 1999. március 8-i levelére támaszkodott.

- 123 Márpedig e levél melléklete tartalmazza annak a 32 bizonyítványnak a jegyzékét, amelyeket a török hatóságok hamisítványnak minősítettek, ezek között pedig ott van a D 437214. sz. bizonyítvány is. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a török hatóságok által ebben a levélben használt fordulat, azaz „a mellékletben felsorolt bizonyítványok nem megfelelőek, és azokat nem vámkirendeltségünk állította ki és hitelesítette” (the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office), egyértelműen arra utal, hogy a török hatóságok megállapították, hogy a felsorolt bizonyítványok hamisítottak.
- 124 Meg kell állapítani azonban, hogy a török hatóságok 1999. március 8-i levele és az azt követő levelek tartalmának összehasonlítása ellentmondásra utal a D 437214. sz. bizonyítvány minősítésével kapcsolatban. Így a török állandó képviselő UCLAF-nak küldött 1999. április 22-i, angol nyelven írt levele hat bizonyítványra, közöttük a kérdéses bizonyítványra hivatkozik, és azokat akként minősíti, hogy „nem megfelelő [ek], és nem a [származási] szabályok szerint állították ki” őket (not correct and [...] not issued according to the rules). Ugyenezen levél szerint e hat bizonyítványt tranzitkereskedelem céljára állították ki.
- 125 Úgy tűnik tehát, hogy az 1999. március 8-i és az 1999. április 22-i levélben kifejtett megállapítások közötti eltérés a „not correct [...] and not issued according to the rules” kifejezésre vonatkozó értelmezésből fakad. Még ha az UCLAF 1998. december 9-i leveleiben megismételt „not correct” kifejezés nem is dönti el az esetleges hamisítás kérdését, azért e kifejezést mégiscsak úgy lehet értelmezni, hogy a kérdéses bizonyítványokat nem hamisították.

- 126 Azt, hogy a felmerült ellentmondásra tekintettel a D 437214. sz. bizonyítvány hamisított, vagy csak szabálytalan, nem lehet egyértelműen levezetni azokból a bizonyítékokból, amelyekkel a Bizottság rendelkezett a megtámadott határozat elfogadása előtt. E megállapítást egyáltalán nem cáfolják azok a bizottsági érvek, amelyek az olasz hatóságok 2003. január 24-i és 2002. június 7-i keltezésű leveleinek tartalmán alapulnak.
- 127 Először is a 2003. január 24-i levél két levélre, azaz az UCLAF 1999. május 6-i és a római központi vámigazgatóság 1999. május 18-i levelére hivatkozik. Márpedig meg kell állapítani, hogy e két utóbbi levél a török hatóságok 1999. április 22-i levelében foglalt megállapításokra támaszkodik. Továbbá a 2002. június 7-i levél esetében úgy tűnik, hogy a hamisítottak minősített bizonyítványok felsorolására szorítkozik, és különösen a török hatóságok 1999. március 8-i levelére támaszkodik, anélkül hogy azt új körülménnyel egészítené ki. Márpedig a felperes a 2001. november 12-i levelében jelezte a Bizottságnak, hogy a török állandó képviselő 1999. április 22-i leveléből az tűnik ki, hogy a D 437214. sz. bizonyítványt nem hamisítottak, hanem nem megfelelőnek kell minősíteni.
- 128 A fentiekből következik, hogy a Bizottság – a felmerült eltérésekre tekintettel – a megtámadott határozat elfogadása előtt érvényesen nem állapíthatta meg, hogy a D 437214. sz. bizonyítvány hamisított.
- 129 Rögzíteni kell azonban, hogy a felperes a 2002. december 17-i levelében, azaz a megtámadott jogi aktus elfogadását követően benyújtott kérelem nyomán a Bizottság ismételt megkereste az olasz hatóságokat a kérdéses bizonyítvány minősítése tárgyában. Utóbbiak szükségesnek látták további megerősítés kérését a török hatóságoktól. A török hatóságok 2003. augusztus 22-i levelükben nemcsak megerősítették a 1999. március 8-i levelükben foglalt megállapításokat, hanem még azt is közölték, hogy a vámfelügyeletük megállapította, hogy a D 437214. sz. bizonyítvány minden kétséget kizáróan hamisított.

- 130 Meg kell tehát állapítani, hogy csak ez utóbbi levélben foglalt megerősítéstől kezdve tette lehetővé az eljárási akta a Bizottság számára, hogy bizonyossággal kijelentse, hogy a kérdéses bizonyítvány hamisítvány. Következésképpen a fent említett bizonyítékok alapján a Bizottság érvényesen nem utasíthatta volna el a D 437214. sz. bizonyítvánnyal fedezett árukra vonatkozó vámok visszafizetését a megtámadott határozat elfogadásakor, hanem az említett bizonyítékok alapján az említett visszafizetés felfüggesztésére kellett volna szorítkoznia.
- 131 Azonban önmagában ez a megfontolás mégsem elegendő a megtámadott határozat megsemmisítéséhez.
- 132 A felperesnek ugyanis nem fűződik jogos érdeke a határozat alaki hiba miatti megsemmisítéséhez abban az esetben, ha a határozat megsemmisítésével csak a megsemmisített határozattal érdemben azonos új határozat meghozatalára kerülhetne sor (lásd az Elsőfokú Bíróság T-16/02. sz., Audi kontra OHMI (TDI) ügyben 2003. december 3-án hozott ítélet [EBHT 2003., II-5167. o.] 97. és 98. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Márpedig a jelen esetben a fenti 129. pontból következik, hogy a D 437214. sz. bizonyítványt hamisnak kell minősíteni.
- 133 Ezért meg kell állapítani, hogy a felperesnek nem fűződik jogos érdeke a megtámadott határozat részleges megsemmisítéséhez, amennyiben ezáltal csupán egy érdemben azonos új határozat meghozatalára kerülhetne sor. Ennélfogva a második jogalap jelen részét mint hatástalant kell elutasítani.

2. A török hatóságoknak felróható mulasztásokról

134 A felperes lényegében úgy érvel, hogy a török hatóságok súlyosan megsértették a társulási megállapodás és annak kiegészítő rendelkezései alapján őket terhelő kötelezettségeket. Azáltal ugyanis, hogy hamisnak minősítették a 32 vitatott bizonyítványt, nem csupán eltitkolták az igazságot, hanem még rendszeresen jogellenes magatartást is tanúsítottak, amikor nem Törökországból származó áruk tekintetében szállítási bizonyítványokat állítottak ki. A felperes megítélése szerint visszaéltek a társulási megállapodásban szabályozott preferenciális rendszerrel annak érdekében, hogy az Európai Unióba vámkedvezményrel exportálhassanak jelentős mennyiségben harmadik országokból származó árut, azáltal hogy azokat a szállítási bizonyítványok kiállítása révén török termékként mutassák be. E politikát nyilvánvalóvá teszi az a gyors ütem, amelyben a török behozatalok és kivitelek 1993 és 1996 között növekedtek. A felperes szerint a jelen esetben a vitatott bizonyítványok valódi dokumentumok, amelyeket a mersini (Törökország) vámhivatal vett nyilvántartásba, és állított ki.

135 A Bizottság lényegében elutasítja a felperes érveit, és előadja, hogy az egész keresetlevél azon az állításon alapul, miszerint a 32 vitatott bizonyítvány nem hamisítvány, ellenben azokat a mersini török vámhatóság bocsátotta ki, amely azokkal kapcsolatban valótlanságokat állított. Viszont a Bizottság megítélése szerint a felperes egyáltalán nem tud bizonyítékot szolgáltatni e feltevés alátámasztására, amelyet egyébként a török hatóságok egyértelmű és pontos nyilatkozatai is cáfolnak.

a) A bélyegző- és aláírásmintákról

A felek érvei

136 A felperes elsősorban úgy érvel, hogy a vitatott bizonyítványokon lévő bélyegzőle nyomatok és aláírások azt mutatják, hogy azokat valószínűleg a török hatóságok állították ki és hitelesítették.

- 137 A felperes megítélése szerint a török fővámhivatal megerősítette, hogy megküldte a Bizottságnak a bélyegzőlenyomatok mintáit, amelyeket még 1995 előtt a Közösség valamennyi nemzeti vámhatóságának megküldtek. Ezen állítás alátámasztására a felperes előadja, hogy az olasz pénzügyminisztérium lehetővé tette számára, hogy fénymásolatot készítsen öt olyan dokumentumról, amellyel a Bizottság is rendelkezik, és amelyek tanúsítják, hogy a török hatóságok megküldték az olasz hatóságoknak és a Bizottságnak a kérdéses minták másolatait.
- 138 Márpedig az olasz vámhatóságok, amelyek birtokában vannak tehát az eredeti bélyegzők másolatai, összehasonlították a vitatott bizonyítványokon szereplő bélyegzőket és aláírásokat, és azokat mégis elfogadták. Továbbá a vitatott, nem eredetinek vagy hamisítottként tekintett bizonyítványok másolatai nem különböznek a szabályosnak minősített egyéb bizonyítványoktól. Másfelől a bizonyítványokon vagy legalábbis a másolatokon használt bélyegzők lenyomata gyenge, és azok alig olvashatók. Márpedig a mersini vámosok megerősítették a felperes számára, hogy az általuk használt bélyegzők alig olvashatók.
- 139 A felperes másodsorban azt állítja, hogy a török hatóságok azon kötelezettsége, hogy közöljék a Bizottsággal a vámhivatalaik által a szállítási bizonyítványok hitelesítésére használt bélyegzőlenyomatok és aláírások mintáit, úgy a Török Köztársasággal létrejött preferenciális rendszerből, mint a Vámkódex végrehajtási rendeletének 93. cikkéből is ered. Ellentétben a Bizottság vélekedésével, az 1/96 határozat 4. cikke visszautal a Vámkódex végrehajtási rendeletének 93. cikkére, és azt alkalmazza is, mivel az ott használt „FORM »A«” szót az „A.TR.1” szóval kell helyettesíteni. Nem szükséges tehát belefoglalni a Társulási Tanács határozataiba a mintaközlési kötelezettséget. A Bizottság alaptalanul állítja a származási szabályokkal kapcsolatban, hogy a társulási megállapodásra és a Társulási Tanács vonatkozó rendelkezéseire való visszautalás a Vámkódex 27. cikkének a) pontjában, és 20. cikke (3) bekezdésének d) pontjában kizárja annak kötelezettségét, hogy továbbítsák az említett mintákat.

- 140 Továbbá a mintaközlési kötelezettség nem pusztán az 1/96 határozat 12. cikkének (5) bekezdésében előírt egyszerűsített eljárás szerint kiállított bizonyítványokra érvényes, hanem általános jelleggel alkalmazandó, és alapját képezi az említett bizonyítványok valódiságára és szabályosságára irányuló ellenőrzésnek. E kötelezettség az 1/95 határozat 26. cikkéből is ered annyiban, amennyiben az a mezőgazdasági termékkereskedelem preferenciális rendszerének fokozatos javítására irányul.
- 141 A Bizottság azon érvével kapcsolatban, miszerint a Török Köztársaság nem tagja a Közösségnek, tehát szuverén joga, hogy vállalja-e, vagy sem e közlési kötelezettséget, a felperes előadja, hogy számos más szuverén állam létezik, amellyel a hatósági együttműködés keretében a bélyegzők és aláírások közlésében állapodtak meg. A felperes példaként említi az Izrael Állammal létrejött 2000. június 21-i euro-mediterrán megállapodást (HL L 147., 1. o.).
- 142 Végül a felperes hangsúlyozza, hogy ha az Európai Unió belül, annak vámuniójában és egységes mezőgazdasági piacon fennáll a nemzeti vámhatóság bélyegzőinek és aláírásainak Bizottsággal való közlésének kötelezettsége azon bizonyítványokkal kapcsolatban, amelyeket az 1994. évi általános vám- és kereskedelmi egyezmény (GATT) alapján bocsátottak ki, ennek annál inkább érvényesnek kell lennie a fent hivatkozott rendelkezések alapján a Közösség és a Török Köztársaság közötti kapcsolatokban.
- 143 A Bizottság mindenekelőtt azt állítja, hogy a török hatóságok nem voltak kötelesek közölni vele a vámhivatalaik által használt bélyegzők és aláírások mintáit. A Bizottság megítélése szerint a jelen esetben nem alkalmazható a Vámkódex végrehajtási rendeletének 93. cikke, mivel az egyrészt kizárólag az APR-nyomatványokra és a FORM „A” származási bizonyítványokra vonatkozik, amelyek csak a fejlődő országokból származó áruk behozatalát érintik, másrészt a Vámkódex 20. cikke nem írja elő annak értelemszerű alkalmazását a társulási megállapodás keretében.

- 144 Ezt követően a Bizottság előadja, hogy a mezőgazdasági termékekre vonatkozó behozatali és kiviteli engedélyek, valamint előzetes rögzítési igazolások rendszerének alkalmazására vonatkozó közös részletes szabályok megállapításáról szóló, 1988. november 16-i 3719/88/EGK bizottsági rendelet (HL L 331., 1. o.) 28. cikkének (4) bekezdése, ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott Bonn Fleisch Ex- und Import kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében értelmezte, nem ír elő ilyen közzétételi kötelezettséget, mivel e rendelet 1. cikke korlátozza a rendelet hatályát. Nem említi ugyanis a vámuniót és/vagy a társulási megállapodást, és a Társulási Tanács határozatai, és/vagy az azokat jóváhagyó közösségi rendeletek sem nyilvánítják értelemszerűen alkalmazandónak a 3719/88/EGK rendeletet ebben az összefüggésben.
- 145 Másfelől a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az Európai Uniót és Izrael Államot kötelező mediterrán megállapodással vont párhuzamból nem lehet a Vámkodek végrehajtási rendelete 93. cikkének alkalmazandóságára következtetni. Ennek ugyanis ellentmond a társulási megállapodás és a Társulási Tanács határozatainak egyértelmű szövege.
- 146 A Bizottság továbbá úgy ítéli meg, hogy a felperes nem veszi figyelembe azt a körülményt, hogy a társulási megállapodásban előírt eljárás szerint annak vizsgálata, hogy az A.TR.1 szállítási bizonyítványok nem valódiak, és ennek esetleges megállapítása nem a Közösség intézményeire, hanem az illetékes török hatóságokra hárul. Márpedig a Bizottság megítélése szerint a török hatóságok több ízben is, különösen a fent említett 1999. március 8-i levélben, egyértelműen kijelentették, hogy a 32 vitatott bizonyítvány nem valódi, tekintettel arra, hogy azokat hamisították. Ezért nincs jelentőségük a felperes feltételezéseinek a vitatott bizonyítványok valódiságát illetően.
- 147 Végül a felperes azon állításával szemben, miszerint a bélyegzőlenyomatok alig olvashatóak vagy kopottak, a Bizottság úgy érvel, hogy – mivel a felperes másolatokra hivatkozik – ez nem jelenti szükségképpen azt, hogy az eredetin a török hatóságok által használt bélyegzők is kopottak vagy olvashatatlanok. Másrészről az, hogy a bélyegzők régiiek, illetve az, hogy a lenyomatuk olvasható, egyáltalán nem utal arra, hogy a kérdéses bizonyítványokat mégis a török hatóságok állították ki.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

– Előzetes észrevételek

¹⁴⁸ Bevezetésként meg kell jegyezni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint annak megítéléséhez, hogy történtek-e olyan mulasztások harmadik országok hatóságainak és/vagy a Bizottságnak a részéről, amelyek a Vámkódex 239. cikke értelmében különleges helyzetet képezhetnek, minden egyes esetben vizsgálni kell azoknak a kötelezettségeknek a valós természetét, amelyet az alkalmazandó szabályozás e hatóságok, illetve a Bizottság terhére ró (a fent hivatkozott Hyper kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 117. pontja).

¹⁴⁹ Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a felperes érvelése alapvetően azon a feltevésen alapul, hogy a vitatott bizonyítványokat valójában a török hatóságok állították ki és hitelesítették. A felperes a török hatóságokkal szemben különböző mulasztásokat kifogásol, amelyek feltevése megalapozottságára utalnak. Így a felperes akként érvel, hogy különleges helyzete a jelen eset összes körülményéből, és különösen azon mulasztásokhoz kapcsolódó körülményekből ered, amelyekkel a török hatóságokat vádolja.

– Az ügy érdeméről

¹⁵⁰ A bélyegzőkkel és aláírásokkal kapcsolatos és a török hatóságok terhére rótt mulasztásokat illetően meg kell jegyezni, hogy nem bírnak jelentőséggel a felperes arra alapított érvei, hogy állítólag valódiak a vitatott bizonyítványokon szereplő bélyegzők és aláírások. Annak megállapítása ugyanis, hogy valódiak vagy hamisítottak-e a hatósági dokumentumok, kizárólag a hatóságok hatáskörébe tartozik, amint arra a fenti 120. és 121. pont is emlékeztet. Márpedig a jelen esetben a török

hatóságok megállapították, hogy a vitatott bizonyítványok hamisítottak. Ennélfogva, még ha el is fogadjuk, hogy a mersini vámhatóságok rendelkezésére álló eredeti bélyegzők alig voltak olvashatók, nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a vitatott bizonyítványokon szereplő bélyegzők szintén alig olvashatók. Azonos következtetés adódik a felperes azon érvei tekintetében is, amelyek a vitatott bizonyítványoknak a felperes birtokában lévő másolatai és a nem hamisított bizonyítványok közötti hasonlóságra utalnak.

151 Végül el kell utasítani a felperes azon érvét is, miszerint az alapján, hogy az olasz vámhatóságok összehasonlították a rendelkezésükre álló lenyomatmintákat a vitatott bizonyítványokkal azok elfogadása előtt, arra lehet jutni, hogy azok valódiak. Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik ugyanis, hogy a kötelezett nem bízhatott jogosan a bizonyítványok érvényességében azon az alapon, hogy valamely tagállam vámhatóságai azokat eredetileg elfogadták, mivel a nyilatkozatok hatóságok általi kezdeti elfogadása egyáltalán nem zárja ki az utólagos ellenőrzés lehetőségét (lásd a fent hivatkozott Faroe Seafood és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 93. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

152 Ezért a felperes ezzel kapcsolatos érvei nem teszik lehetővé számára, hogy olyan igazoló körülmények fennállását bizonyítsa, amelyek különleges helyzetet képezhetnek, úgyszólván azokat el kell utasítani.

b) A bizonyítványok török hatóságok általi nyilvántartásba vételéről

A felek érvei

153 A felperes azt állítja, hogy a vitatott bizonyítványok valóságát megerősíti az a körülmény, hogy azokat hivatalosan nyilvántartásba vették. E tekintetben a felperes azt állítja, hogy a mersini vámhivatal nyilvántartása tartalmazza a 32 vitatott

bizonyítvány nyilvántartási számát. Ezen állítás alátámasztására a felperes előadja, hogy a meghatalmazottai megtekintették a mersini vámhatóság nyilvántartásait, és arra kérték a vámhatóság egyik török tisztviselőjét, hogy bocsásson rendelkezésükre egy másolatot. Utóbbi, noha kezdetben hajlandóságot mutatott a kérés teljesítésére, később – fenyegetés hatására – elutasította azt.

- 154 A török hatóságok azon kötelezettségével kapcsolatban, miszerint be kell jegyezniük a vámügyi nyilvántartásba az A.TR.1 bizonyítványok azonosítószámait, a felperes kétségbe vonja a Bizottság azon érvét, miszerint nincs olyan társulási tanácsi határozat, amely erre kötelezné őket. A felperes megítélése szerint e bejegyzés a török belső jogrend körébe tartozik. E bejegyzés olyan magától értetődő, hogy nem igényli a Társulási Tanács határozatát.
- 155 Mindazonáltal a gondos kölcsönös segítségnyújtás nem pusztán az A.TR.1 bizonyítványok bejegyzését követeli meg, hanem azt is, hogy azokat Törökországban archiválják. Ezzel kapcsolatban a felperes az 1/95 határozat 7. melléklete 7. cikkének (2) bekezdésére hivatkozik, miszerint a segítségnyújtás iránti kérelemeket a kérelmezett szerződő fél jogszabályainak megfelelően kell teljesíteni. E rendelkezés a török vámhatóságokat is arra kötelezi, hogy vegyék nyilvántartásba az általuk kiállított bizonyítványokat legalább azon adatok tekintetében, amelyeket az A.TR.1 nyomtatvány 12. rovatában kell feltüntetni. A bizonyítványok bejegyzése, amelynek hiányában teljességgel lehetetlen lenne információt adni azok valóságáról és szabályosságáról, meghatározó alapját képezi a török és közösségi hatóságok közötti együttműködésnek a preferenciális rendszer keretében.
- 156 Továbbá a felperes szerint az 1/96 határozat 8. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az A.TR.1 szállítási bizonyítványt az exportáló állam vámhatóságai hitelesítik. Az 1/96 határozat II. melléklete II. részének (12) bekezdése előírja, hogy a 12. rovatot az illetékes hatóság tölti ki. A jelen esetben a 32 db vitatott A.TR.1 nyomtatvány közül valamennyi esetében a 12. rovat nemcsak aláírással ellátott pecsétet tartalmazott, hanem a pontos dátum alatt külön nyilvántartási számot is, amelyet be kellett vezetni az illetékes vámhatóság nyilvántartásába is.

- 157 Végül a felperes úgy érvel, hogy a 32 vitatott bizonyítvány vizsgálata azt mutatja, hogy azok megfelelnek a hatályban lévő jogszerű mintáknak (az 1/96 határozat 10. cikke (2) bekezdésének második albekezdése és 1. melléklete). A jelen esetben a bal alsó szélükön hivatkoznak a felhatalmazott nyomdára, és feltüntetik annak nevét, címét, valamint megkülönböztető jelzetét, amely – mint egy sorszám – lehetővé teszi az azonosítást. A Bizottság azon érveléssel kapcsolatban, miszerint a hamisítók valószínűleg az eredeti bizonyítványszámoknak leginkább megfelelő számokat használtak, a felperes kijelenti, hogy egyszerű spekulációról van szó.
- 158 A Bizottság előzetesen megjegyzi, hogy sem a társulási megállapodás, sem a Társulási Tanács határozatai nem írják elő olyan nyilvántartás vezetését, amely a vámhatósági bizonyítványok bejegyzésére szolgál.
- 159 Továbbá még ha el is fogadjuk, hogy létezik ilyen nyilvántartás, elképzelhető, hogy a török vámhatóságok a 32 db A.TR.1 bizonyítványt a felperes részére a vitatott termékértékesítésektől eltérő szállítmányokra állították ki. Lehetséges tehát, hogy a hamisítók 32 valódi bizonyítványt másoltak le, amelyek nem a felperessel bonyolított vitatott termékértékesítésekre vonatkoztak, abból a célból, hogy ezekre használják fel.
- 160 Végül a Bizottság előadja, hogy nem bír jelentőséggel a felperes állítása, miszerint a hamisított bizonyítványok megfelelnek a jogszerű mintáknak, tekintettel arra, hogy azok köztudomásúak. Azon állítással kapcsolatban, miszerint a vitatott bizonyítványokon rajta van a felhatalmazott törökországi nyomda neve, címe, jelzete és sorszáma, a Bizottság úgy érvel, hogy a 32 vitatott bizonyítvány közül csak néhány tartalmazza ezeket az adatokat, és nehéz egyértelműen meghatározni, hogy ezek a nyomtatott adatok ténylegesen nyomdák azonosító adatai, vagy csak kitalált megjelölések. E tekintetben a Bizottság megjegyzi, hogy még ha el is fogadjuk, hogy felhatalmazott nyomdák megjelöléséről volt szó, feltételezhető, hogy meglehetősen nagy számú, felhatalmazott nyomdából származó valódi bizonyítvány volt forgalomban, ami lehetővé tette a hamisító számára, hogy közülük egy példányt vagy egy másolatot a hamisítvány elkészítése céljából megszerezzen.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 161 A bizonyítványok török hatóságok általi nyilvántartásba vételével kapcsolatban rögzíteni kell, hogy sem a társulási megállapodás, sem a végrehajtási rendelkezések nem írják elő kifejezetten ilyen nyilvántartás vezetését. Azonban az 1/96 határozat II. melléklete II. részének (12) bekezdése előírja, hogy az A.TR.1 bizonyítványok 12. rovatában fel kell tüntetni a dokumentum számát. Továbbá e határozat 13. cikke előírja, hogy amennyiben a bizonyítványt több lapon állítják ki, a kivonat 12. rovatában többek között fel kell tüntetni az eredeti bizonyítvány nyilvántartási számát. Lehetséges tehát, hogy az A.TR.1 bizonyítványokat nyilvántartásba vették a kibocsátó hatóságok, noha a felperes nem szolgáltatott egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely alkalmas lenne annak alátámasztására, hogy létezik ilyen nyilvántartás.
- 162 Rögzíteni kell azonban, hogy még ha el is fogadnánk, hogy a vitatott bizonyítványok 12. rovatában szereplő számok szerepelnek a török vámhivatalok nyilvántartásában, ebből sem lehetne arra a következtetésre jutni, hogy valódi bizonyítványokról van szó. A hamisítónak ugyanis, amint azt a Bizottság is joggal jegyzi meg, kifejezetten érdekében állt, hogy a hamisított bizonyítványokon a szabályos bizonyítvánnyal egyező nyilvántartási számot használjanak.
- 163 Márpedig a felperes nem hoz fel egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy az e nyilvántartásokban szereplő számok megegyeznek a vitatott bizonyítványokkal. Pusztán azt állítja, hogy képviselői megállapították, hogy léteznek e nyilvántartások, és kezdeményezi azok tanúkénti meghallgatását.
- 164 Ebből következik, hogy nincs jelentősége a felperes érveinek, így azokat el kell utasítani.

c) A török vámhatóságok közreműködéséről

A felek érvei

- 165 A felperes azt állítja, hogy a török vámhatóságok közreműködése nélkül lehetetlen lett volna megszerezni a szóban forgó árukat kísérő A.TR.1 bizonyítványt. A vonatkozó jogszabályok ugyanis kimerítően szabályozzák az A.TR.1 bizonyítványok visszaélészerű alkalmazásának kockázatát, amelyeket az exportáló állam vámhatóságai – az ahhoz társuló nyilvántartásba vétellel együtt – nemcsak hitelesítenek, hanem a fedezett áruk szempontjából ellenőrzés alá is vonnak annak biztosítása érdekében, hogy az árukat valóban exportálták. Az A.TR.1 bizonyítványokat közvetlenül a kivitel megtörténtekor bocsátják az exportőr rendelkezésére, és a bizonyítvány csak kivételes jelleggel hitelesíthető a kivitelt követően (lásd az 1/96 határozat 8. cikkének (1) bekezdését, valamint az 5/72 határozat 4. cikkének (1) bekezdését). E rendelkezések biztosítják, hogy amikor az exportőr rendelkezésére bocsátják az A.TR.1 bizonyítványt, az illetékes vámhatóságnak még lehetősége legyen megvizsgálni, hogy a bizonyítvány megfelel-e az áruk származásának.
- 166 A Bizottság úgy válaszol, hogy nincs jelentősége a felperes azon érveinek, amelyek a török hatóságoknak a vitatott bizonyítványok kiállításában való közreműködésére vonatkoznak. A Bizottság azt hangsúlyozza, hogy nem vitatott, hogy a jogi szabályozásnak ki kell zárnia azt, hogy A.TR.1 bizonyítványokat mutassanak be nem török származású termékek esetében. A jelen esetben az A.TR.1 bizonyítványok bemutatása a vitatott kivitelek esetében nem utal arra, hogy összejátszás valósult volna meg a török vámhatóságokkal.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 167 A török hatóságok közreműködésére vonatkozó érv tekintetében elegendő arra emlékeztetni, hogy a vitatott bizonyítványok hamisítványnak bizonyultak. Márpedig

önmagában a hamisnak bizonyuló dokumentumok bemutatása nem teszi lehetővé az exportőrök és az azokat kibocsátó vámhatóságok közötti bármilyen összejátszás megállapítását.

168 Ez az érv tehát minden alapot nélkülöz, következésképpen el kell utasítani.

d) A közigazgatási együttműködésről szóló szabályok megsértéséről

A felek érvei

169 A felperes először is úgy érvel, hogy a török vámhatóságok a társulási megállapodás végrehajtási rendelkezései alapján közigazgatási együttműködésre kötelesek. A felperes e tekintetben az 1/96 határozat 15. cikkére, valamint az 1/95 határozat 26. cikkére és 7. mellékletére hivatkozik. A Bizottság azon érvével kapcsolatban, miszerint az 1/95 és 1/96 határozat csak 1995. december 31-től volt alkalmazható, a felperes egyrészt azt állítja, hogy a közigazgatási együttműködési rendszer már a korábbi határozatok alapján is alkalmazható volt, másrészt azt állítja, hogy az 1/95 és 1/96 határozat e tekintetben kifejezett jogot állapít meg, amely a múltira is vonatkozik.

170 Márpedig szerinte a török vámhatóságok a jelen esetben megszegték azt a kötelezettséget, hogy gyorsan és hatékonyan közreműködjenek a szállítási bizonyítványokra vonatkozó vizsgálatban, és különösen azon kötelezettségüket szegték meg, hogy gyorsan közöljenek pontos információkat a vitatott bizonyítványok valódiságáról. Ezek a jogsértések indokolják azt a vélekedést, hogy a török vámhatóságok nagy valószínűséggel részt vettek azok kiállításában.

- 171 Ezt követően a felperes azokat az elveket ismerteti, amelyeket láthatóan a török hatóságok követtek annak érdekében, hogy egy A.TR.1 bizonyítványt szabálytalanul vagy hamisnak minősítsenek. Így tehát a feldolgozási eljárás keretében Törökországban feldolgozott, majd exportált, harmadik országokból származó gyümölcsle-koncentrátumokra vonatkozó bizonyítványokat szabálytalanul ítélték, mivel azokat jogsértően hitelesítették. Ellenben a törökországi tranzitkereskedelmi rendszerhez (Transit-Trade-Regime) tartozó gyümölcsle-koncentrátumokra kiállított A.TR.1 bizonyítványokat hamisnak tekintették. E megkülönböztetés érzékelhető az 1998. július 10-i és 1999. október 1-jei levelekben, amelyeket a török állandó képviselet küldött a Bizottság, illetve az OLAF részére, valamint az 1999. október 12-i levélben, amelyet az UCLAF küldött a Guardia di Finanza (a pénzügyi természetű jogsértések üldözésével megbízott testület) részére. A felperes állítása szerint feltevését megerősíti az UCLAF-misszió 1998. december 21-i jelentése, amelyben azt állítják, hogy nemcsak az exportőrök felelősek a helyzetért, és a mersini hivatalban alapos tényfeltárás szükséges.
- 172 Annak bizonyítására, hogy a közigazgatási együttműködés keretében a török hatóságok nem működtek együtt, a felperes elsősorban a török állandó képviseletnek az UCLAF részére küldött 1998. január 9-i levelére hivatkozik, amelyben a török hatóságok közölték, hogy egyelőre nem szükséges, hogy az UCLAF képviselői Törökországba utazzanak. E tekintetben a felperes vitatja a Bizottság állítását, miszerint e levél nem az almalésúritmények kivételére vonatkozik.
- 173 Másodsorban a felperes úgy érvel, hogy a török állandó képviseletnek a fenti 41. pontban említett 1998. július 10-i levele nem határozza meg pontosan, az összes A.TR.1 bizonyítvány 14. rovatában szereplő útmutatásnak megfelelően, hogy az ott említett 22 bizonyítvány nem valódi vagy szabálytalan, arra szorítkozik, hogy azokat „hamisnak” minősíti, amely fogalom mindkét lehetőséget magában foglalja. E tekintetben a felperes úgy érvel, hogy noha minden egyes A.TR.1 bizonyítvány 14. rovatának címe „[e]llenőrzés iránti kérelem”, illetve 15. rovatának címe „[a]z ellenőrzés eredménye”, nem mutattak be olyan dokumentumokat, amelyek a vitatott bizonyítványok ellenőrzése iránti kérelemre adott konkrét válasza vonatkoznak.

- 174 Harmadsorban a felperes hangsúlyozza, hogy a vámügyekben illetékes kölni (Németország) bünyügyi rendőrség részére küldött 1999. augusztus 26-i levelének C. pontjában a Bizottság megemlítette, hogy az OLAF arra kérte a török hatóságokat, hogy minden egyes érvénytelen bizonyítvány esetében pontosan határozzák meg, hogy hamisítványról, vagy pedig szabálytalan bizonyítványról van-e szó. A felperes azonban kijelenti, hogy nincs tudomása arról, hogy e kérést teljesítették.
- 175 A török hatóságok ellentmondásos állításaival kapcsolatban a felperes úgy érvel, hogy egyes esetekben azonos tartalmú bizonyítványokat ítélték szabályosnak, más esetekben szabálytalanoknak, végül a korábban hamisnak minősített bizonyítványokat később szabálytalanoknak minősítették. A Bizottság ellenkérelméhez mellétként csatolt dokumentumjegyzék azt mutatja, hogy 1998-ban és 1999-ben 28 ízben történt levélváltás a török hatóságokkal, anélkül hogy a tények végül megállapíthatók lettek volna, és a török állandó képvisellel való levelezés is megszűnt 1999-ben, mivel a török hatóságok 2000-tól teljesen megtagadták az együttműködést a Bizottsággal.
- 176 A felperes példaként említi a D 437214. sz. A.TR.1 bizonyítványt, amelynek minősítése az 1999. március 8-i levélben foglalt hamisról később szabálytalanra változott.
- 177 Ugyanígy 1999. július 16-a és szeptember 27-e között a D 412662. sz. A.TR.1 bizonyítványt a török hatóságok egymást követően három különböző információközlésben nem megfelelőnek, részben megfelelőnek és végül valódinak minősítették (az 1999. július 16-i, augusztus 19-i és szeptember 27-i levelek).
- 178 Továbbá a D 141591. sz. A.TR.1 bizonyítványt először hamisnak (az 1998. május 15-i levél), ezt követően nem megfelelőnek (az 1999. augusztus 19-i levél) minősítették amiatt, hogy az érintett áruk nem török származásúak. A felperes megítélése szerint a D 141591. sz. A.TR.1 bizonyítvány a C 982920. és C 982938. sz. A.TR.1

bizonyítványokhoz hasonlítható, amelyeket nem megfelelőnek minősítettek, és amelyek tekintetében a Bizottság lemondott a vámok utólagos beszedéséről. A Bizottság azon állításával kapcsolatban, miszerint a ravennai vámhivatal 1998. június 12-i értesítésében közölte, hogy a D 141591. sz. A.TR.1 bizonyítvány hamis, a felperes úgy érvel, hogy ezt az iratot nem állt módjában megtekinteni az eljárási aktába történt betekintése során.

179 A közölt információk ellentmondásosságát a felperes szerint megerősítette a ravennai Tribunale civile e penale. E tekintetben a felperes úgy érvel, hogy a veronai (Olaszország) ügyészség is lezárta az ellene irányuló nyomozást, miután többek között megállapította, hogy a bűnügyi rendőrség bizonyítékok beszerzésére irányuló ismételt kérései válasz nélkül maradtak. A felperes szerint az illetékes veronai ügyész kérte a Guardia di Finanzát, hogy közölje vele, mely dokumentumok, körülmények és bizonyítékok alapján tekintették anyagi szempontból hamisnak a török hatóságok által kiállított bizonyítványokat, de az olasz hatóságok nem kaphattak választ.

180 Továbbá a felperes úgy ítéli meg, hogy az a körülmény, hogy a török vámhatóságok elismerték, hogy az ellenőrzés tárgyát képező 103 bizonyítvány közül 17 vagy – amennyiben a D 437214. sz. A.TR.1 bizonyítványt kizárjuk – 16 szabálytalan volt, azt jelenti, hogy azokat szándékosan szabálytalanul hitelesítették, ennél fogva elegendő megkérdőjelezni az említett bizonyítványok ellenőrzésének a minőségét, valamint a kölcsönös közigazgatási segítségnyújtás keretében szolgáltatott információk pontosságát.

181 A felperes e tekintetben párhuzamot von a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyek között, amelyekkel szerinte a jelen eset – a Bizottság feltevésével ellentétben – szoros összefüggésben van, különösen azon körülmény folytán, hogy a török hatóságok soha nem tettek olyan nyilatkozatot, miszerint harmadik személyek megtévesztették őket, és ellentmondásos nyilatkozataik révén megakadályozták a tények megállapítását.

- 182 A Bizottság azon érvével kapcsolatban, miszerint a felperes megpróbál zavart kelteni, amikor a török hatóságok azon nyilatkozataira hivatkozik, amelyek a szabálytalannak tekintett, a jelen esetben nem hitelesített bizonyítványokra vonatkoznak, a felperes azt állítja, hogy a különböző török hatóságoknak a vitatottaktól eltérő más bizonyítványokra vonatkozó információinak ellentmondásossága alapvető szempont a török hatóságok összes nyilatkozatának elemzése során, beleértve a vitatott bizonyítványokra vonatkozó nyilatkozatokat is.
- 183 Végül a Bizottság azon érvével kapcsolatban, miszerint a török hatóságoktól származó egyes közlemények csak közbelső megállapítások, a felperes úgy érvel, hogy a kölcsönös segítségnyújtásról szóló rendelkezések nem írják elő sem az ilyen megállapítások, sem ideiglenes jelentések közlését.
- 184 A Bizottság elutasítja azokat a felperesi állításokat, amelyek a török hatóságok együttműködési kötelezettségének különféle megsértésének bizonyítására irányulnak, és vitatja a török hatóságok nyilatkozatainak ellentmondásosságát.
- 185 Első helyen az együttműködési kötelezettséggel kapcsolatban a Bizottság mindenképp előtt arra hívja fel a figyelmet, hogy az 1/95 és 1/96 határozat, amelyre a felperes a török hatóságok hivatalbóli együttműködési kötelezettségét alapítja, csak a társulási rendszer zárószakaszában volt hatályban, és nem vonatkozott a vitatott bizonyítványokra, amelyeket az átmeneti szakasz során adtak ki. Megítélése szerint azokra e tekintetben kizárólag a 4115/86 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése és a 12. pontban már említett 1/78 határozattal módosított 5/72 határozat 11. cikke vonatkozik.
- 186 Ezt követően a Bizottság úgy érvel, hogy a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélettel vont párhuzamnak nincs jelentősége a jelen esetben, mivel a jelen ügy teljesen más tényálláson alapul. Ezzel kapcsolatban a Bizottság arra emlékeztet, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyek nem hamisított

bizonyítványokra vonatkoztak, hanem a török hatóságok által kiállított olyan bizonyítványokra, amelyek érvénytelennek bizonyultak, miután nem feleltek meg a jogi feltételeknek. Szerinte az Elsőfokú Bíróság ezen ítéletében megállapította, hogy a török hatóságok azért késlekedtek a helyzet felderítésében, mivel együttműködésük saját jogsértésüket tárta volna fel. A jelen esetben a török hatóságok vélhetően nem akarták leplezni esetleges jogsértésüket, mivel nem is vettek részt a vitatott bizonyítványok kiállításában. Ezen túlmenően a Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság egyáltalán nem állította, hogy a török hatóságok együttműködésének hiánya arra utaló lényeges jel, hogy jogellenes tevékenységben vettek részt, amint azt a felperes előadja.

187 Másfelől azon felperesi érveléssel kapcsolatban, miszerint a török hatóságok tudták, hogy szabálytalanul állítottak ki 16 vagy 17 A.TR.1 bizonyítványt, a Bizottság úgy érvel, hogy ez lényegtelen, mivel az említett bizonyítványok nem képezik a jelen eljárás tárgyát, és az azokra vonatkozó behozatali vámokat a Vámkódex 239. cikkének megfelelően már vissza is fizették a felperesnek. Ellenben az a körülmény, hogy a török hatóságok elismerték azt, hogy szándékosan szabálytalanul állítottak ki 16 vagy 17 bizonyítványt, azt jelenti, hogy a tekintélyükre tekintet nélkül közreműködtek a tények feltárásában, és arra utal, hogy hitelesek a nyilatkozataik, miszerint a vitatott bizonyítványok nem eredetiek.

188 Továbbá azon felperesi érveléssel kapcsolatban, miszerint a török hatóságok elmulasztották kitölteni a vitatott bizonyítványok 14. és 15. rovatát, a Bizottság úgy érvel, hogy ezek a rovatok kizárólag arra az esetre szolgálnak, ha a bizonyítványok tartalmát, azaz az érintett áruk valódi származását ellenőrzik. A vitatott bizonyítványok hamisítványok, így a török hatóságoknak nem volt okuk arra, hogy a 14. és 15. rovat kitöltésével utólagosan hitelesítsék őket.

189 Végül a Bizottság kijelenti, hogy nem osztja a felperes feltevését, miszerint bűnrészességre utaló jel a török hatóságok nyilatkozata az UCLAF-nak küldött 1998. január 9-i levelükben, amelyben úgy vélik, hogy nem szükséges, hogy az UCLAF vizsgálatot folytasson Törökországban. A Bizottság megítélése szerint ez a levél nem a vitatott bizonyítványok utólagos ellenőrzésére vonatkozik, amelyet ekkor

még nem is indítottak meg. Ezen túlmenően a Bizottság megjegyzi, hogy azt követően, hogy eseti jellegű előzetes vizsgálatokat végeztek, az UCLAF vizsgálati missziója 1998 decemberében Törökországba utazott, és a vizsgálatok egyébként is gyorsan, már 1999. március 8-tól lehetővé tették annak megállapítását, hogy a vitatott bizonyítványok nem valódiak, mivel azokat hamisították.

190 Másodsorban a Bizottság úgy érvel, hogy szintén nincs jelentősége a felperes azon állításainak, miszerint a török hatóságok ellentmondásos nyilatkozatokat adtak ki.

191 Először is a Bizottság kifejti, hogy a felperes részéről említett levélváltás az érvénytelennek, de mégis valódinak tekintett, és a jelen esetben nem vitatott bizonyítványokra vonatkozik. Továbbá szerinte a vizsgálat első szakaszában közölt közbenső megállapításokról van szó, amelyek csak ideiglenesek lehetnek. A török hatóságok soha nem vonták vissza az 1999. március 8-i levélben szereplő megállapítást, miszerint a vitatott bizonyítványok hamisak, miután nem a török hatóságok állították ki őket.

192 Végül a felperesnek a D 141591. sz. bizonyítvánnyal kapcsolatos állításai tekintetében a Bizottság kijelenti, hogy azoknak nincs jelentősége, mivel e bizonyítvány nem szerepel a hamisított bizonyítványok azon jegyzékében, amelyet a török hatóságok 1999. március 8-i levelükben közöltek, tehát nem képezi a jelen eljárás tárgyát. Mindazonáltal a Bizottság arra emlékeztet, hogy 2002. június 3-i levelében kifejezetten megkérdezte az olasz vámhatóságokat, hogy a kérdéses bizonyítvány hamisított-e, vagy csak pontatlan tartalmú. A ravennai vámhivatal 2002. június 6-i levelében, amelyet a 2002. június 7-i levelében közölt a Bizottsággal, tájékoztatta a bolognai és római felügyeleti szervét, hogy e szállítási bizonyítványt az

1998. május 15-i értesítésben a török hatóságok hamisnak minősítették. A hamisítást az UCLAF is megerősítette az Ankarában 1998 októberében folytatott vizsgálati misszió után. Továbbá a ravennai vámhivatal közölte, hogy a felperes nem élt jogorvoslattal a hamisítás megállapítását követő utólagos adóbeszedéssel szemben, és nem nyújtott be visszafizetés iránti kérelmet, így ezzel nyilvánvaló módon elismerte, hogy az említett bizonyítvány hamis.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

¹⁹³ Emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügy tényállására irányadó jogszabályok szerint a társulási megállapodás szerződő felei a vámjogszabályok helyes alkalmazásának biztosítása érdekében kölcsönös segítséget nyújtanak egymásnak. A kölcsönös segítségnyújtás különösen arra irányul, hogy biztosítsák a szállítási bizonyítványok valódiságának és szabályosságának az ellenőrzését (a vámunió átmeneti szakaszával kapcsolatban lásd a 4115/86 rendelet 2. cikkének (3) bekezdését és az 1/78 határozattal módosított 5/72 határozat 11. cikkét; a vámunió zárószakaszával kapcsolatban lásd az 1/95 határozat 7. mellékletének 2. cikkét és 29. cikkét, valamint a 1/96 határozat 15. cikkét).

¹⁹⁴ Elsősorban azon felperesi érveléssel kapcsolatban, miszerint a török hatóságok gyors és hatékony közreműködésének hiánya a vizsgálat során arra utal, hogy közreműködtek a hamisított bizonyítványok kiállításában és kibocsátásában, mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a felperes által bonyolított behozatalokra vonatkozó bizonyítványok utólagos ellenőrzését a török hatóságok ravennai vámhivatalnak küldött 1998. május 15-i levele indította meg, amelyben közlik, hogy a D 141591. sz. bizonyítvány hamis. E jelzést követően az 1998. október 12-től 15-ig terjedő időszakban, azaz alig öt hónappal a török hatóságok tájékoztatását követően, az UCLAF megkezdte az első vizsgálati missziót Törökországban. A második misszió az 1998. november 30-tól december 2-ig terjedő időszakban zajlott le. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a

felperes megítélése szerint az együttműködés hiányára utal a török hatóságok 1998. január 9-i levele, amelyben közlik, hogy nem mutatkozik szükségesnek az UCLAF-misszió. Márpedig egyrésztől kétségtelen, hogy a vitatott bizonyítványokra vonatkozó vizsgálatok csak 1998. május 15-e után kezdődtek meg, másrésztől kétségtelen, hogy az UCLAF-missziókat az első hamisítvány felfedezése után ésszerű határidőben kezdték meg.

¹⁹⁵ Másfelől meg kell állapítani, hogy a török hatóságok által folytatott vizsgálatok nagyon sok – több száz – bizonyítványt érintettek, közöttük a felperes által benyújtott 103 bizonyítványt is, de az általuk hamisítottként tekintett bizonyítványok jegyzékét már az 1999. március 8-i levélben, azaz kevesebb mint három hónappal az utolsó törökországi UCLAF-misszió befejezését követően továbbították a ravennai vámhivatalnak.

¹⁹⁶ Végül szem előtt kell tartani azt a bőséges levélváltást, amely a közösségi és a török hatóságok között zajlott a vitatott bizonyítványok tárgyában. E tekintetben rögzíteni kell, hogy nem bizonyítja semmi a felperes azon állítását, miszerint a török hatóságok, különösen a török állandó képviselő 2000-től megtagadta a Bizottsággal való együttműködést. Ugyanígy a veronai ügyészség határozatának tartalma, amely megszüntette a felperes ellen indított nyomozást, sem teszi lehetővé a jelen esetre irányadó következtetés levonását. E határozatban ugyanis az illetékes ügyész a bizonyítékok beszerzése során felmerült nehézségek megemlítésére szorítkozik, anélkül azonban, hogy megnevezné azokat, akik e nehézségekért felelősek. Következésképpen ez az érv nem megalapozott, így azt el kell utasítani.

¹⁹⁷ Másodsorban rögzíteni kell, hogy a felperes azt állítja, hogy a török hatóságok megakadályozták a tényfeltárást, azáltal hogy a szállítási bizonyítványok szabályosságának és valóságának ellenőrzéséről ellentmondásos információkat közöltek. E tekintetben a felperes három meghatározott bizonyítványra, azaz a D 437214., a D 141591. és D 412662. sz. A.TR.1 bizonyítványra hivatkozik, amelyeket a török hatóságok különféleképpen minősítettek egymást követő leveleikben.

198 Amint a Bizottság is megjegyzi, igaz ugyan, hogy egyedül a D 437214. sz. A.TR.1 bizonyítvány tartozik a vitatott bizonyítványok közé, a két másikat nem érinti a jelen eljárás. Rögzíteni kell azonban azt is, hogy a felperes a kérdéses három bizonyítványt érintő esetleges ellentmondásokra hivatkozik annak bizonyítása végett, hogy nem pontosak a török hatóságok által az összes benyújtott szállítási bizonyítvány tekintetében folytatott ellenőrzések. Tekintettel arra, hogy a bizonyítványok valódiságának ellenőrzése során a hiányos eljárás a társulási megállapodás alapján a török hatóságokra háruló kötelezettségek súlyos megszegését jelentheti, meg kell vizsgálni a felperes állításainak jelentőségét a jelen esetben nem vitatott bizonyítványok szempontjából is.

199 A D 141591. sz. bizonyítvánnyal kapcsolatban rögzíteni kell, hogy az eljárási aktában szereplő levelekből kitűnik, hogy azt a török hatóságok először hamisnak, majd nem megfelelőnek minősítették. E kétértelmű minősítés indokolta a Bizottság 2002. június 3-án kelt, magyarázat iránti kérelmét. Márpedig az e kérelemre adott válaszból, amelyet az olasz hatóságok adtak 2002. június 7-i levelükben, kitűnik, hogy azt a megállapítást, miszerint a kérdéses bizonyítvány hamisítvány, a török hatóságok utólagosan megerősítették 1999. március 8-i levelükben, amelyben a Törökországban lefolytatott vizsgálatok végeredményét közölték. E 2002. június 7-i levélből továbbá az is kitűnik, hogy az a megállapítás, miszerint az említett bizonyítvány hamisítvány, az UCLAF által 1998 októberében Törökországban folytatott vizsgálati misszió végkövetkeztetéseire is támaszkodik. Ezért meg kell állapítani, hogy e bizonyítvány minősítését érintő bármely esetleges ellentmondás kizárható 1998 októberétől fogva, és 1999. március 8-tól nem fér kétség ahhoz, hogy e bizonyítvány hamis. Végül rögzíteni kell, hogy e bizonyítvány nem tartozik a jelen esetben vitatott bizonyítványok közé. A felperes ugyanis nem nyújtott be jogorvoslatot a vám kiszabásával szemben a hamisítás megállapítását követően, nem kérte a beszedett vámok visszafizetését, ezáltal hallgatólagosan elismerte, hogy a kérdéses bizonyítvány hamis.

200 A D 412662. sz. bizonyítvánnyal kapcsolatban meg kell állapítani, hogy azt az 1999. július 16-i levelükben a török hatóságok nem megfelelőnek minősítették amiatt, hogy az érintett áruk nem Törökországból származtak. Ezt követően a török hatóságok 1999. augusztus 10-i levelükben értesítették az OLAF-ot, hogy hibát

követtek el, és a kérdéses bizonyítványt részben nem megfelelőnek kell minősíteni, mivel az érintett áruknak csak egy része nem török származású. Ez utóbbi megállapítást megerősítette a ravennai vámhivatalnak küldött 1999. augusztus 19-i levél is. A fent hivatkozott három információközlésből kitűnik, hogy a török hatóságok nem kerültek ellentmondásba a közösségi hatóságokkal folytatott igazgatási együttműködés keretében, hanem egyszerűen csak kiegészítették és részben módosították az 1999. július 16-i eredeti levelüket.

201 A felperes által észlelt ellentmondás ugyanis az ezt követő 1999. szeptember 27-i levél tartalmából következik, amelyet a felperes anyavállalatának, a Steinhäusernek küldtek, és amelyben a török hatóságok közlik, hogy a D 411262. sz. bizonyítvány megfelelő. E tekintetben először is rögzíteni kell, hogy e levelet nem a vámhatóságok közötti együttműködés keretében küldték, az tehát nem tartalmazza a szállítási bizonyítványok ellenőrzésére vonatkozó eljárás hivatalos eredményét. Továbbá lehetséges, hogy a török vámhatóságok nem mutattak különösebb lelkesedést a felperessel való viszonyukban, ezért elmulasztották tájékoztatni arról, hogy a kérdéses bizonyítvány csak részben megfelelő. Ezért meg kell állapítani, hogy a felperes nem vonhat le ebből a jelen esetre irányadó következtetést. E megállapítást nem cáfolja az sem, hogy a ravennai Tribunale civile e penale 2000. december 20-i ítéletében olyan hibára hivatkozott, amelyet e bizonyítvány eredeti minősítése során a török hatóságok vétettek.

202 A D 437214. sz. bizonyítvánnyal kapcsolatban a fenti 120. és azt követő pontokban kifejtett megfontolásokból kitűnik, hogy a török hatóságok látszólag adott időpontban visszavonták eredeti megállapításukat, miszerint e bizonyítvány hamis. Mégis meg kell jegyezni, hogy ez az ellentmondás nem tűnik magától értetődőnek, mivel hiányzik a török hatóságok írásbeli közleményeiben használt kifejezések magyarázata. Rögzíteni kell továbbá, hogy a török hatóságok által továbbított kétértelmű információk képezik a tárgyát a Bizottság magyarázat iránti kérelmének. Márpedig az utólagos vizsgálat minden kétséget kizáróan lehetővé tette annak megerősítését, hogy az említett bizonyítvány eredeti minősítése helyes volt, és ténylegesen hamisítványról van szó.

- 203 A fentiekből következik, hogy a felperes részéről állított ellentmondások nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy nyilvánvalóan szabálytalan volt a bizonyítványok valóságának ellenőrzésére vonatkozó eljárás, amelyet a török hatóságok folytattak le. A vámhatóságok közötti együttműködés keretében felmerült ellentmondások ugyanis csak két bizonyítványt érintenek, mégpedig a D 437214. és D 141591. sz. A.TR.1 bizonyítványt. Ezen túlmenően rögzíteni kell, hogy az említett bizonyítványok minősítésére vonatkozó kétértelmű nyilatkozatok magyarázat iránti kérelem tárgyát képezték, és bizonyossággal megállapítható a végleges minősítésük. Márpedig a török hatóságok teljesen kétértelmű nyilatkozatai – az ellenőrzött bizonyítványok teljes számához viszonyítva – csak a bizonyítványok igen csekély számát érintik. Következésképpen e nyilatkozatok, amelyeket később tisztáztak, önmagukban nem tekinthetők olyanoknak, mint amelyek a társulási megállapodásból és annak végrehajtási rendelkezéseiből eredő közigazgatási együttműködési kötelezettség súlyos megszegését jelentenék. Ezért nem lehet a török hatóságok terhére róni semmilyen mulasztást e tárgyban.
- 204 Harmadsorban azon felperesi érveléssel kapcsolatban, miszerint a török hatóságok elmulasztották kitölteni a szállítási bizonyítványok 14. és 15. rovatát, elegendő megjegyezni, hogy e rovatok az áruk valódi származásának ellenőrzésére, és arra vonatkoznak, hogy az áruk megfelelnek a bizonyítvány tartalmának. Miután megállapításra került, hogy a bizonyítványok hamisítványok, a török hatóságok nem voltak kötelesek kitölteni a 14. és 15. rovatot, mivel az áruk és a hamis dokumentumok megfelelőségének kérdése fogalmilag nem merülhet fel.
- 205 Végül rögzíteni kell, hogy a felperes olyan feltevésre támaszkodik, amely szerint megkísérli rekonstruálni azt a módszert, amelyet a török hatóságok alkalmaztak annak érdekében, hogy egyes bizonyítványokat nem megfelelőnek, más – jöllehet azonos – bizonyítványokat hamisítottak minősítsenek. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes feltevését nem támasztja alá semmilyen bizonyíték, úgyhogy azt bizonyíték hiányában kell elutasítani.
- 206 A fentiek alapján mint megalapozatlant el kell utasítani a közigazgatási együttműködésről szóló szabályok török hatóságok általi megsértésére vonatkozó felperesi érvek összességét.

e) Az egyéb ténykörülményekről

A felperes érvei

207 A felperes azt állítja, hogy még egyéb ténykörülmények is alátámasztják a török hatóságok mulasztásait, amelyek a felperest különleges helyzetbe hozzák.

208 Először is a felperes azt állítja, hogy a mersini vámhatóság egyedi mulasztása a török hatóságok általános és strukturális mulasztásainak a következménye. Állításainak alátámasztására elsőként előadja azt a körülményt, hogy a török fővámhivatal felelős beosztottjával Ankarában folytatott tárgyalás során a felperes képviselőjét, Th. Nothelfert, úgy tájékoztatták, hogy nyomozást rendeltek el a szállítási bizonyítványok ellenőrzésére. A Bizottság azon érvével kapcsolatban, miszerint e nyomozás csak megerősíti a török vámhatóságok szavahihetőségét, a felperes megjegyzi, hogy a Bizottságnak tudnia kellett volna, hogy itt csupán az említett hatóság egyfajta mentegetőzéséről volt szó annak érdekében, hogy azt a benyomást keltse, hogy az ügyben eljár. A kiállított bizonyítványokkal kapcsolatban valójában nem folyt nyomozás.

209 A felperes szerint ezután egy másik tárgyalásból, amelyet a felperes képviselői a török miniszterelnök gazdasági ügyekért felelős hivatala részéről Dogran úrral folytattak, kitűnik, hogy a Török Köztársaság alapvetően vállalkozásai gazdasági fejlődésében érdekelt, és nem vesz tudomást a preferenciális rendszerre és az áruk származására vonatkozó szabályok tartalmáról és jelentőségéről. E hozzáállás szerinte megfelel azoknak a megállapításoknak, amelyek a „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyekben születtek, és az UCLAF csak ezt követően hívta fel a török hatóságok figyelmét a preferenciális szabályok betartási kötelezettségének jelentőségére. E tekintetben a felperes válaszában

hangsúlyozza, hogy ellentétben a Bizottság állításával, a török miniszterelnöki hivatal szervezeti egységeinek ismernie kellett volna a szállítási bizonyítványok kiállításának feltételeit.

- 210 Másodszor a felperes hangsúlyozza, hogy egy ankarai ügyvédi iroda útján feljelentést tettek Akman úr ellen, aki az azonos nevű török társaság ügyvezetője. Azonban a mersini ügyészség 2001-ben felfüggesztette az eljárást, anélkül hogy – ismételt kérések ellenére – a felperes meghatalmazottait a mai napig értesítette volna ennek okairól. A felperes feltételezi, hogy azt állapították meg, hogy a vitatott 32 db A.TR.1 bizonyítványt a török vámhatóság valódi bélyegzőivel hitelesítették, ennél fogva az illetékes ügyészség utasítást kapott Ankarából, hogy zárja le az eljárást.
- 211 Válaszában a felperes elutasítja a Bizottság azon érvelését, miszerint az Akman elleni büntetőeljárás megszüntetése azzal magyarázható, hogy nem vett részt a hamisításban. A felperes mindenekelőtt úgy véli, hogy egyáltalán nem biztos, hogy ezt az eljárást valójában megindították. Ezt követően a felperes megjegyzi, hogy feltéve azt, hogy sor került a hamisításra, annak Akman volt a fő haszonélvezője. Végül a felperes úgy érvel, hogy az UCLAF-misszió 1998. december 23-i jelentéséből kitűnik, hogy a Bizottság alkalmazottai tárgyalást folytattak a mersini ügyészség részéről Bolat úrral, aki átadta részükre valamennyi olyan bizonyítvány másolatát, amelyen Akman neve szerepelt. A felperes szerint a Bizottság nem kapott választ az e tárgyaláson megfogalmazott kérésre, miszerint tájékoztassák a vizsgálatok eredményéről.
- 212 Harmadszor a felperes állítása szerint úgy tűnik, hogy a Bizottság elérte a vitatott bizonyítványok kiállítása tárgyában Törökországban folytatott vizsgálatok „lehetőséges határait”. A felperes azt állítja, hogy az UCLAF nem tekinthette meg a mersini hivatal vámnyilvántartását, és nem beszélhetett az illetékes tisztviselőkkel. A felperes

megítélése szerint annak oka, hogy az UCLAF nem folytathatott alaposabb vizsgálatot, az, hogy kiderült: a gazdasági fejlődés érdekében és a legmagasabb szintű török politikai hatóságok közreműködésével nagy számban vittek ki Mersinből az Európai Közösségbe A.TR.1 bizonyítvány felhasználásával harmadik országokból származó termékeket.

- 213 A Bizottság elsősorban elutasítja a felperes által a török hatóságokkal folytatott megbeszélésekkel kapcsolatban előterjesztett feltevéseket. E tekintetben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az ankarai fővámhivatal elismerése, miszerint minden A.TR.1 bizonyítvánnyal kapcsolatban nyomozás folyt, megerősíti a fent említett 1999. március 8-i levél megállapításainak hitelességét, miszerint az említett bizonyítványokat nem a török vámhatóságok állították ki. Továbbá a Bizottság úgy véli, hogy nem bír jelentőséggel a felperes azon állítása, miszerint Dogran úr nem ismerte a származással és preferenciális rendszerrel kapcsolatos szabályoknak sem a tartalmát, sem az értelmét, mivel neki, aki a török miniszterelnök gazdasági ügyekért felelős hivatalában tevékenykedik, nem is kellett azokat ismernie.
- 214 A Bizottság másodsorban hangsúlyozza, hogy az Akman ellen indított büntetőeljárás felfüggesztése annak tulajdonítható, hogy ő maga is jóhiszemű volt, tehát nem vett részt a hamisításban. Továbbá a büntetőeljárás törvény csak néhány helyen írja elő a nyomozás felfüggesztésének indokolási kötelezettségét a feljelentővel szemben.
- 215 Harmadsorban azon felperesi állítással kapcsolatban, miszerint a Bizottság és az UCLAF a vizsgálatuk „lehetséges határaiba” ütköztek a török hatóságok együttműködésének hiányából adódóan, a Bizottság arra emlékeztet, hogy azok teljes körűen együttműködtek, és az UCLAF megfelelően folytathatta le a vizsgálatait Törökországban, és nem észlelt hamis nyilatkozatot, amint azt az 1998. december 9-i és 23-i misszió jelentései is tanúsítják.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 216 Először is, ami a felperes állításait illeti a képviselői és a török miniszterelnök gazdasági ügyekért felelős hivatala részéről Dogran úrral folytatott megbeszélések tartalmára vonatkozóan, rögzíteni kell, hogy ezen állításoknak nincs jelentőségük. Annak a kérdésnek ugyanis, hogy egy olyan tisztviselő, mint Dogran, ismerte-e, vagy sem a preferenciális rendszerre és a szállítási bizonyítványok kiállítására vonatkozó szabályokat, nem befolyásolhatják a jelen ügy tényállását. Ugyanígy a felperes azon állításaival kapcsolatban, amely a török fővámhivatal egyik tisztviselőjének nyilatkozatára utal, miszerint nyomozást rendeltek el a szállítási bizonyítványok ellenőrzésére, elegendő megjegyezni, hogy azoknak egyrészt nincs jelentőségük, másrészt azokat még bizonyítékok sem támasztják alá.
- 217 Továbbá nem fogadható el a felperes azon érvelése, amely az Akman, az azonos nevű török társaság ügyvezetője elleni büntetőeljárásnak a mersini ügyészség által elrendelt felfüggesztésére vonatkozik. Még ha be is bizonyosodna, hogy a felperest nem tájékoztatták a felfüggesztés indokairól, e körülményből még akkor sem lehetne arra következtetni, hogy a feljelentése azért nem volt eredményes, mert a mersini ügyészség figyelembe vette, hogy a vitatott bizonyítványok nem hamisítványok. E tekintetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy itt a török büntetőjog kérdéséről van szó, másrészt pedig a felperes meg sem próbálta bizonyítani, hogy feljelentői minőségében és a vonatkozó török jogszabályok alapján tájékoztatni kellett volna őt az eljárás megszüntetéséről szóló végzés indokairól. Ugyanígy a felperes nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, amely alapján megállapítható lenne, hogy a török hatóságok nem teljesítették a Bizottság arra irányuló kérését, hogy tájékoztassák a nyomozás eredményéről.
- 218 Végül pedig, ami azt a felperesi érvelést illeti, miszerint az UCLAF a Törökországban folytatott vizsgálataiban során a török hatóságok által felállított különböző akadályokba ütközött, rögzíteni kell, hogy ezt az érvelést semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. A felperes ugyanis nem hoz fel olyan bizonyítékot, amelyből arra lehetne

következtetni, hogy az UCLAF – különösen a mersini vámhatóságnál – nem tudott alapos vizsgálatot folytatni. Az együttműködés hiányának egyébiránt ellentmondanak az 1998. december 9-i és 23-i misszió jelentései, amelyek a török hatóságok együttműködéséről tesznek említést.

- 219 A fentiek alapján meg kell állapítani, hogy a felperes által felhozott érvek nem alkalmasak arra, hogy bizonyítsák a török hatóságok azon kötelezettségeinek súlyos megsértését, amelyek a társulási megállapodás és annak végrehajtási rendelkezései alapján terhelik őket.
- 220 A fentiekből következik, hogy a második jogalap e részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

3. Az Európai Bizottság terhére róható mulasztásokról

- 221 A felperes lényegében azt állítja, hogy a Bizottság súlyosan megszegte a vele és más érintett importőrökkel szembeni védelmi kötelezettségeit. A Bizottság terhére róható mulasztások abból erednek, hogy a Bizottság 1) nem felügyelte és nem ellenőrizte a preferenciális rendszer török hatóságok általi alkalmazását, 2) nem tájékoztatta a török hatóságok által használt bélyegző- és aláírásmintákról a nemzeti vámhatóságokat, 3) megsértette azon kötelezettségét, hogy megfelelő időben figyelmeztesse az importőröket, és 4) a Törökországban folytatott vizsgálat során tévesen értekelte a tényeket.

a) A preferenciális rendszer megfelelő ellenőrzésének hiányáról

A felek érvei

- 222 A felperes elsősorban úgy érvel, hogy a török hatóságok nem értették az áruk származására vonatkozó szabályokat. Ezen állítás alátámasztására azokra a megállapításokra hivatkozik, amelyekre képviselői jutottak a török hatóságokkal Ankarában és Mersinben folytatott tárgyalásaik során. A felperes megítélése szerint, az A.TR.1 bizonyítvány kibocsátása minden esetben együtt járt a török miniszterelnök gazdasági ügyekért felelős hivatalának különféle természetű jóváhagyásaival. Továbbá szerinte az illetékes török hatóságok más esetekben is anélkül hitelesítették az A.TR.1 bizonyítványokat, hogy figyelembe vették volna az áruk származását, miközben nyilvánvalóan nem voltak tudatában e gyakorlat jogellenességének. E tekintetben a felperes párhuzamot von a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyekkel, ahol az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a jelen esetben a tényállásra vonatkozó időszakkal csaknem azonos időszakban az illetékes török hatóságok nem tartották be az alkalmazandó vámszabályozást azért, hogy kihasználják az Európai Közösségekkel kialakulóban lévő vámuniót, és előnyben részesítsék a saját gazdaságukat.
- 223 A felperes megítélése szerint az A.TR.1 szállítási bizonyítványok kiállításáról és kiadásáról szóló rendelkezéseket ma túlnyomórészt helyesen és szigorúbban alkalmazzák. Márpedig e változás csak az UCLAF törökországi vizsgálatát követően és kétségtől a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyeket, valamint a jelen ügyet követően a Bizottság és a török hatóságok között folyt megbeszélések nyomán következett be.
- 224 Másodsorban a felperes úgy érvel, hogy a Bizottság nem ügyelt a társulási megállapodásból eredő szabályok betartására, amelyek biztosítására volt köteles az

EK 211. cikk és a gondos ügyintézés elve alapján. Szerinte a Bizottságot sajátos kötelezettség terheli a Közösség és a harmadik országok között létrejött preferenciális és származási megállapodások ellenőrzése terén.

- 225 A felperes hangsúlyozza, hogy az 1/95 határozat 26. cikke kifejezetten előírja annak szükségességét, hogy biztosítani kell a vámunió hatékony működését, és javítani kell a preferenciális rendszert, a Társulási Tanács maga is rendszeresen vizsgálatot folytathat a rendszerben eszközölt javítások tekintetében. Másfelől szerinte a vámunió kialakítása során a Bizottság állandó kapcsolatban van az illetékes törökországi hatóságokkal a Társulási Tanácsban és a Vámbizottságban, ahol a Bizottság is képviselteti magát. Szerinte ezek alapvető feladata annak biztosítása, hogy az áruk származására vonatkozó rendelkezéseket megértsék, szabályosan bevezessék, és folyamatosan ellenőrizzék Törökországban.
- 226 Márpedig a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megszegte gondossági kötelezettségét, amikor nem fordult megfelelő időben a Vámegyütműködési Bizottsághoz a helyzet tisztázása, és olyan intézkedések meghozatala érdekében, amelyek biztosítják, hogy a török vámhatóság betartsa a Társulási Tanács határozatait. E tekintetben a felperes kijelenti, hogy nem érti azt a bizottsági érvet, miszerint a Társulási Tanács vagy a Vámegyütműködési Vegyes Bizottság csak egyhangúlag határozhat. Tekintettel arra, hogy a Társulási Tanács olyan határozatokat hoz, amelyeket a török és európai vámhatóságoknak be kell tartaniuk, a Bizottság súlyos mulasztása egyrésztől abból fakad, hogy nem tájékozódott arról, hogy betartják-e a Társulási Tanács határozatait, akár a vámbizottság keretében, akár Törökországban, másrésztől abból fakadt, hogy nem élt azzal a lehetőséggel, amelyet a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyek kínáltak számára, hogy 1993-tól vagy 1994-től fokozottabban ellenőrizze a mezőgazdasági termékek származási szabályainak betartását.
- 227 Harmadsorban a felperes hozzáteszi, hogy a Bizottság gondossági kötelezettsége megnövekedett a Török Köztársaságot illetően, különösen a török hatóságoknak a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben megállapított korábbi

mulasztásai miatt. Továbbá a felperes leszögezi, hogy a vitatott behozatalokkal egyidőben erősen megnövekedett a Közösségbe irányuló török árukivitel. Márpedig a Bizottság nem fogadhatta volna el a kivitelek ilyen jelentős megnövekedését, anélkül hogy megkövetelte volna egyrészt a bélyegző- és aláírásminták bemutatását, másrészt a származási bizonyítványok megfelelő igazolását az ellenőrzési eljárás keretében.

228 Ezen túlmenően a felperes szerint azon a körülmény alapján, hogy ellentmondásos és megtévesztő információkat szolgáltatott ezen ellenőrzési eljárásban, a Bizottságnak kiegészítő ellenőrzést kellett volna elrendelnie. Végül ezt az ellenőrzési kötelezettséget még az a körülmény is fokozza, hogy a török hatóságok nem az A.TR.1 bizonyítványok hátlapját használták abból a célból, hogy világos választ adjanak azok érvényességéről.

229 A Bizottság elsősorban vitatja, hogy bármilyen hasonlóság megállapítható lenne a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyek tekintetében. A Bizottság ugyanis mindenekelőtt úgy érvel, hogy a jelen eset az említett ügyekhez viszonyítva lényeges eltérést mutat, azaz a jelen esetben a származási bizonyítványok olyan hamisításával állunk szemben, amelyet harmadik személyek követtek el, és amelyben a török hatóságok nem vettek részt. Ezért nincs jelentőségük a török hatóságok részéről a tájékoztatásban felmerült hiányosságoknak és mulasztásoknak, mivel azok nem vettek részt a 32 vitatott bizonyítvány hamisításában. Annak bizonyítása végett, hogy téves a felperes feltevése, a Bizottság mégis szükségesnek ítéli azoknak az eltéréseknek a felsorolását, amelyeket a jelen eset mutat a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló tényállásokhoz képest.

230 Így tehát a Bizottság megítélése szerint a „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítéletben (261. pont) megállapításra került, hogy a török hatóságok 20 évet vártak, mielőtt átültették a társulási megállapodás és a kiegészítő jegyzőkönyv kompenzációs adóra vonatkozó rendelkezéseit. Továbbá a Bizottság nem ellenőrizte megfelelően ezt az átültetést. Viszont a jelen esetben a kérdéses származási bizonyítványokat a török hatóságok közreműködése nélkül hamisították. Továbbá ugyanezen ítéletben (262. pont) az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Társulási

Tanács vonatkozó határozatait nem tették közzé a Hivatalos Lapban, míg a jelen esetben minden vonatkozó jogi aktust szabályosan közzétettek. Végül (263. pont) a Bizottság csak négy évvel azt követően lépett fel, hogy a kérdéses rendelkezések alkalmazására vonatkozó problémák fennállásáról szóló első panaszt benyújtották, míg a jelen esetben a Bizottság a török hatóságok vonatkozásában késedelem nélkül cselekedett.

- 231 Másodsorban a Bizottság úgy érvel, hogy a terjedelmes levélváltás az illetékes török hatóságokkal, és az a körülmény, hogy az UCLAF vizsgálati missziót küldött Törökországba viszonylag kevéssel azt követően, hogy a hamisítás gyanúja először felmerült, önmagában bizonyítja, hogy a Bizottság nem szegte meg a preferenciális rendszer vizsgálatára és ellenőrzésére vonatkozó kötelezettségét.
- 232 Harmadsorban a Bizottság hangsúlyozza, hogy a felperes nem veszi figyelembe, hogy a társulási megállapodás és a Társulási Tanács, illetve a Vámegyütműködési Vegyes Bizottság vonatkozó határozatai szerint nem a Bizottságnak, hanem a Török Köztársaságnak volt a feladata, hogy betartassa a származási szabályokat Törökországban. A Bizottság azt állítja, hogy noha soha nem hagyta, hogy a Török Köztársaság a tetszése szerint járjon el, mégis arra szorítkozott, hogy a török kormánytól véleményt kérjen, és adott esetben helyszíni ellenőrzést végezzen. Ugyanígy a Társulási Tanács, illetve a Vámegyütműködési Vegyes Bizottság – még ha hatáskörük is lett volna e területen, ami a jelen esetben nincs így – olyan vegyes testületek, amelyek csak egyhangú döntést hozhatnak (a társulási megállapodás 23. cikkének (3) bekezdése), így a Bizottság azok keretében semmit sem kényszeríthetett volna ki a török képviselők akarata ellenére. Mégis alkalmazásra került a Társulási Tanács valamennyi határozata, és a tagállami vámhatóságok pontos ellenőrzéseket végeztek. Továbbá a Bizottság kijelenti, hogy a preferenciális rendszer keretében felmerült valamennyi problémát rendszeresen ismertette a török hatóságokkal, és e hatóságok az összes körülményt tisztázták.

233 Végül azon felperesi érveléssel kapcsolatban, miszerint a török hatóságoknak a vitatott bizonyítványokra vonatkozó ellenmondásos nyilatkozatai a Bizottság részéről fokozott ellenőrzést indokoltak volna, a Bizottság arra mutat rá, hogy ellenmondásos nyilatkozatok hiányában ez az érv nem bír jelentőséggel.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

234 A társulási megállapodás alkalmazása felügyeletének és ellenőrzésének állítólagos elmulasztásával kapcsolatban rögzíteni kell, hogy az EK 211. cikk és a gondos ügyintézés elve alapján a Bizottság köteles biztosítani a társulási megállapodás helyes alkalmazását (lásd a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet 257. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). E kötelezettség magából a társulási megállapodásból és a Társulási Tanács által elfogadott különböző határozatokból is következik (a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet 258. pontja).

235 A jelen esetben a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy a Bizottság nem tette meg azokat az intézkedéseket, amelyek a társulási megállapodás helyes alkalmazásának biztosításához szükségesek.

236 Mindenekelőtt azon felperesi érveléssel kapcsolatban, miszerint a török hatóságok nem értették a preferenciális rendszer előnyeiben részesíthető termékek származására vonatkozó szabályokat, elég ugyanis rögzíteni, hogy ennek nincs jelentősége, mivel a vitatott bizonyítványokat nem e hatóságok állították ki. Amint ugyanis a fenti 150. és azt követő pontokból is kitűnik, a felperes nem tudta bizonyítani a török hatóságok részvételét az említett bizonyítványok kiállításában.

- 237 Ezt követően azon felperesi érveléssel kapcsolatban, miszerint a Bizottságnak a származási bizonyítványok kiállítására vonatkozó szabályok törökországi alkalmazásának fokozott ellenőrzését kellett volna elrendelnie egyrészt a Törökországból származó behozatalok jelentős növekedése miatt, másrészt a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyekben tett megállapítások miatt, elegendő megjegyezni, hogy ennek nincs jelentősége.
- 238 A felperes ugyanis olyan általános kijelentésekre támaszkodik, amelyekben megemlíti, hogy a török hatóságok a társulási megállapodást rendszeres megsértették, anélkül azonban, hogy ezt bizonyítékokkal támasztaná alá. Továbbá a felperes – az Elsőfokú Bíróságnak a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítéletben tett megállapításaitól kezdve – nem juthat érvényesen arra az általános következtetésre, miszerint a török hatóságoknak a szállítási bizonyítványok kiállítására irányuló valamennyi eljárása rendszeresen megsértette a származási szabályokat. Végül, még ha el is fogadjuk, hogy a Bizottság fokozott ellenőrzésre volt köteles a társulási megállapodás alkalmazása tekintetében, rögzíteni kell, hogy – amint a fenti 194. pontból is kitűnik – az UCLAF attól kezdve, hogy a szállítási bizonyítvány hamisításának első jelei megmutatkoztak, vizsgálatot folytatott Törökországban, ennél fogva a Bizottság ténylegesen ügyelt a társulási megállapodás helyes alkalmazására.
- 239 Ami pedig a felperesnek a Bizottság azon kötelezettségére vonatkozó érveit illeti, miszerint a Társulási Tanácshoz vagy az 1/95 határozat 52. cikke által intézményesített Vámegyeztetési Vegyes Bizottsághoz kell fordulnia, meg kell állapítani, hogy ezek az érvek nem bírnak jelentőséggel. A társulási megállapodás 22. cikkének megfelelően ugyanis a Társulási Tanács fő feladata azoknak az intézkedéseknek a meghozatala, amelyek annak biztosításához szükségesek, hogy az említett megállapodás megfelelően működjön, és a megállapodást a szerződő felek betartsák (a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet 274. pontja). Ugyanígy a Vámegyeztetési Vegyes Bizottságnak 1/95 határozat 52. cikkének (1) bekezdése szerint az a feladata, hogy felügyelje a vámunió megfelelő működését, különösen azáltal, hogy a Társulási Tanács számára ajánlásokat fogalmaz meg. Továbbá az 1/95 határozat 52. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a szerződő felek a vegyes bizottság keretén belül egyeztetnek egymással az említett határozat végrehajtásával kapcsolatban felmerült minden olyan kérdésről, amely egyikőjük számára nehézséget jelent.

- 240 Márpedig a fentiek alapján meg kell állapítani, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a Bizottság olyan nehézségekbe ütközött a Török Köztársasággal megállapított közigazgatási együttműködés során, amelyek egyeztetést indokoltak volna e testületeken belül a nehézségek kiküszöbölésére irányuló különös intézkedések elfogadásáról. Különös tekintettel a török hatóságoknak a három szállítási bizonyítványra vonatkozó kétértelmű nyilatkozataira, elegendő megjegyezni, hogy a fenti 203. pontból egyrészt az következik, hogy e nyilatkozatok nem voltak alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék a vizsgálati eljárás szabályosságát, másrészt a török hatóságok együttműködtek a Bizottsággal, amikor utóbbi magyarázat iránti kérelemmel fordult hozzájuk.
- 241 Azon analógiával kapcsolatban, amelyet a felperes próbál megállapítani a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló tényállások tekintetében, meg kell jegyezni, hogy utóbbiak nem hasonlíthatók össze a jelen ügy keretében vizsgált tényekkel. Ugyanis a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyekben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a török hatóságok súlyos mulasztásokat követtek el, többek között nem ültették át a társulási megállapodás azon rendelkezéseit, amelyek a Törökországból származó televíziók kivételének összességét érintették. Az említett mulasztások hozzájárultak ahhoz, hogy a kivitelek során olyan szabálytalanságok merüljenek fel, amelyek az exportöröket a Vámkódex 239. cikke értelmében különleges helyzetbe hozták (a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet 255. és 256. pontja).
- 242 Márpedig a jelen ügyben a vitatott bizonyítványok esetében nem igazolódtak be ilyen mulasztások a gyümölcslékivitel összességére vonatkozóan. Rögzíteni kell, hogy a török hatóságok olyan mulasztásai, amelyek a megtámadott határozatban kifejtett különleges helyzetet képeznek, kizárólag azokat a felperes által benyújtott szállítási bizonyítványokat érintik, amelyeket a török vámhatóságok jogellenesen állítottak ki. E bizonyítványok vonatkozásában ítélte úgy a Bizottság, hogy az illetékes török hatóságoknak tudomása volt arról, vagy tudniuk kellett volna, hogy azok az áruk, amelyekre kiadták a származási bizonyítványokat, nem feleltek meg a kedvezményes elbánásban való részesüléshez szükséges feltételeknek. Ellenben amint a fentiekben is megállapításra került, a török hatóságok semmilyen mulasztása nem társult a 32 vitatott bizonyítvány kiállításához.

243 A fentiek alapján a felperes érveit mint megalapozatlant el kell utasítani.

b) A bélyegző- és aláírásminták közlésének hiányáról

A felek érvei

244 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság – mivel nem közölte a tagállamokkal, különösen az olasz kormánnyal a török kiviteli vámhivatalok, különösen a mersini vámhivatal által használt bélyegzőlenyomatok és aláírások mintáit – súlyosan megszegte az importőrökkel, így a felperessel szemben fennálló kötelezettségeit. A felperes megítélése szerint a Vámkódex végrehajtási rendeletének 93. cikke, amely a Vámkódex 20. cikke alapján a társulási megállapodásra is vonatkozik, arra kötelezi a Bizottságot, hogy követelje meg a török vámhatóságoktól azt, hogy számára e mintákat megküldjék.

245 E tekintetben a felperes előadja, hogy a török hatóságok elismerték, hogy kötelesek továbbítani a Bizottságnak az említett mintákat, és megerősítették, hogy legalábbis a Mersinben használt bélyegzőket valóban továbbították. E mulasztás annál is inkább súlyos, mivel a mersini vámkirendeltségen használt hivatalos bélyegzők nagyon kopottak voltak, ezért lenyomatuk igen halvány volt. Márpedig a felperes arra emlékeztet, hogy a bélyegzők és aláírások alapvető eszközök annak megállapításához, beleértve a Közösségen belüli megállapítást is, hogy a török vámhatóság részt vett-e, vagy sem a vitatott bizonyítványok kiállításában, egyidejűleg megkönnyítik az importőrök által benyújtott bizonyítványok hatékonyabb ellenőrzését.

246 A felperes szerint a jelen esetben az illetékes olasz vámhatóságok jobban el tudták volna végezni az összehasonlítást, ha a Bizottság megküldi nekik a mersini

vámki rendeltség valamennyi bélyegzőjét és aláírásmintáját, és ügyelt volna arra, hogy a bélyegzőket a megszabott határidőben kicseréeljék. Ugyanis vagy fel sem merült volna a hamisításra alapított kifogás, vagy hamisítás esetén a vitatott behozatalok kezdetétől felfedezhették és tisztázhatták volna a hamisítást.

- 247 A Bizottság annak előadására szorítkozik, hogy a Török Köztársaság nem volt köteles közölni vele a mersini vámhatóságok eredeti aláírásait és bélyegzőit abból adódóan, hogy a jelen esetben – amint azt már előzőleg is kifejtette (lásd a fenti 143. pontot) – nem alkalmazható a Vámkódex végrehajtási rendeletének 93. cikke.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 248 Rögzíteni kell, hogy a felperes azt kifogásolja a Bizottsággal szemben, hogy megszegte azon kötelezettségeit, amelyek az alkalmazandó szabályozás alapján őt terhelik, mivel nem továbbította az olasz vámhatóságok felé a török vámhatóság által használt bélyegző- és aláírásmintákat. Ennek során a Bizottság megkönnyítette a hamisított bizonyítványok forgalomba kerülését. A kérdés tehát úgy merül fel, hogy a Bizottság köteles volt-e beszerezni, majd a tagállami vámhatóságoknak továbbítani a kérdéses mintákat.

- 249 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes állításával ellentétben a jelen esetben nem alkalmazható a Vámkódex végrehajtási rendeletének 93. cikke. Ennélfogva e cikk nem kötelezte sem a török hatóságokat, hogy közöljék a vámhivatalaik által használt bélyegző- és aláírásmintákat, sem a Bizottságot, hogy ezeket a tagállamok felé továbbítsa. E megállapítás a 93. cikknek a Vámkódex végrehajtási rendelet szerkezetén belül elfoglalt helyéből következik, amely tehát az áruk preferenciális származásának szentelt fejezet „Általános Preferenciális Rendszer” címet viselő 1. szakaszának „[a]z igazgatási együttműködés módjai” címet viselő 3. alszakasza alatt található. E fejezet a Vámkódex végrehajtási rendelete

IV. címének részét képezi, amely az áruk származásáról szól. Márpedig amint a Vámkódex végrehajtási rendeletének 67. és 93. cikkének együttes olvasatából kitűnik, utóbbi rendelkezés írja elő az igazgatási együttműködés módjait, amely a Közösség és azon fejlődő országok közötti kereskedelemre vonatkozik, amelyek számára a Közösség tarifális kedvezményt biztosít. Meg kell tehát állapítani, hogy a Vámkódex végrehajtási rendeletének 93. cikke nem vonatkozik a Törökországból származó árukra.

250 Továbbá rögzíteni kell, hogy a Vámkódex 20. cikke (3) bekezdése d) pontjának és a 27. cikke a) pontjának együttes olvasata alapján megállapítható, hogy a Közösség és a harmadik országok között létrejött kedvezményes tarifális rendszert létrehozó megállapodások keretében az áruk származására vonatkozó szabályok e megállapodásokban kerülnek meghatározásra. A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a társulási megállapodás ilyen rendszert hoz létre. Márpedig meg kell jegyezni, hogy sem a kérdéses megállapodás, sem a megállapodás rendelkezéseinek végrehajtására irányuló társulási tanácsi határozatok nem írnak elő a szerződő felek között semminemű közlési kötelezettséget a bélyegző- és aláírásminták tekintetében.

251 A vámunió zárószakasza, azaz az 1995. december 31-ét követő időszak tekintetében a fent hivatkozott 1/95 határozat 29. cikke úgy rendelkezik, hogy a szerződő felek vámhatóságai között a kölcsönös segítségnyújtásra a 7. melléklet rendelkezései szerint kerül sor, amely a Közösség tekintetében szabályozza a Közösség hatáskörébe tartozó ügyeket. Márpedig e 7. melléklet rendelkezései, amelyek kimerítően szabályozzák az igazgatási együttműködés módjait, nem utalnak a bélyegző- és aláírásminták esetleges közlésének kötelezettségére. Másfelől rögzíteni kell, hogy egyáltalán nem ír elő ilyen kötelezettséget a EK-Törökország Vámegyüttműködési Bizottság 1/96 határozata sem, amely meghatározza az 1/95 határozat végrehajtási rendelkezéseit.

252 E megállapítást nem cáfolja az a felperesi érv, miszerint az 1/96 határozat 4. cikke visszautal a Vámkódex 93. cikkére. E 4. cikk ugyanis annak meghatározására szorítkozik, hogy a közösségi és a török vámszabályozás alkalmazandó a

vámterületeiken a két fél közötti árukereskedelemre az 1/96 határozatban előírt feltételek mellett. E határozatnak „[a]z áruk mozgása esetén megvalósuló köz- igazgatási együttműködésre vonatkozó rendelkezések” címet viselő 2. fejezete határozza meg azokat a tartalmi és eljárási követelményeket, amelyeknek a Közösség és a Török Köztársaság közötti kereskedelem keretében kiállított szállítási bizonyítványoknak meg kell felelniük, anélkül azonban, hogy a bélyegzők és aláírások közlésének kötelezettségét előírná. Másfelől ugyanezen 1/96 határozat 15. cikke úgy rendelkezik, hogy a bizonyítványok valódiságának és szabályosságának ellenőrzését az 1/95 határozat 29. cikkében és 7. mellékletében előírt kölcsönös segítségnyújtás keretében kell elvégezni.

253 Végül rögzíteni kell, hogy a kérdéses minták közlési kötelezettségét egyedül a bizonyítványok egyszerűsített eljárásban történő kibocsátásának esetére írják elő kifejezetten (lásd az 1/96 határozat 12. cikke (5) bekezdésének b) pontját és a 2/94 határozattal módosított 5/72 határozat 9a. cikke (5) bekezdésének b) pontját). A vonatkozó rendelkezések szerint az egyszerűsített eljárásban kiállított bizonyítványokon ezt kifejezetten fel kell tüntetni (lásd a 2/94 határozattal módosított 5/72 határozat 9a. cikkének (6) bekezdését). Márpedig a vitatott bizonyítványokon nincs feltüntetve az egyszerűsített eljárás.

254 A vámunió átmeneti szakaszában, azaz az 1995. december 31-ig behozott árukkal kapcsolatban rögzíteni kell, hogy sem az 5/72 határozat, sem a 4/72 határozat nem írta elő kifejezetten a bélyegző- és aláírásminták közlésére vonatkozó kötelezettséget.

255 Meg kell tehát állapítani, hogy a vitatott behozatalokra vonatkozó teljes időszakban a Török Köztársaság és a Bizottság nem volt köteles arra, hogy közölje a vámhatóságai által használt bélyegző- és aláírásmintákat. Ezért a Bizottság sem volt köteles megküldeni a kérdéses mintákat a tagállami vámhatóságok részére.

256 E megállapítást nem cáfolja a 3719/88 rendelet alkalmazhatóságára vonatkozó felperesi érv. E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy a 3719/88 rendelet 1. cikke az alkalmazási terület vonatkozásában úgy rendelkezik, hogy a rendelet az 1. cikkben kifejezetten felsorolt rendeletekben előírt bizonyítványokra vonatkozik. Márpedig meg kell állapítani, hogy sem a társulási megállapodás, sem annak végrehajtási rendelkezései nincsenek megemlítve. Ugyanígy a társulási megállapodás végrehajtásáról szóló, irányadó rendelkezések egyike sem utal vissza e rendeletre.

257 Mivel nincs a Bizottságnak olyan kötelezettsége, hogy megküldje a bélyegző- és aláírásmintákat a tagállamok számára, meg kell állapítani, hogy a jelen kifogás nem megalapozott.

258 A jelen kifogásnak mindenesetre azért sincs jelentősége, mivel – amint a Bizottság a tárgyaláson is megjegyezte – a Török Köztársaság önszántából megküldte az A.TR.1 bizonyítványokhoz használt bélyegzőlenyomatokat.

259 Következésképpen a jelen kifogást el kell utasítani.

c) Az importőrök megfelelő időben való figyelmeztetésére vonatkozó kötelezettség megszegéséről

A felek érvei

260 A felperes azt kifogásolja a Bizottsággal szemben, hogy nem teljesítette az importőrök megfelelő időben való figyelmeztetésére vonatkozó, a De Haan ügyben

hozott ítéletből eredő kötelezettségét (a Bíróság C-61/98. sz. De Haan ügyben 1999. szeptember 7-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-5003. o.] 36. pontja). Ez az ítélet azzal a kötelezettséggel sújtja a Bizottságot, hogy időben figyelmeztetnie kell az importőröket, ha a harmadik országokból származó áruk behozatalával kapcsolatban szabálytalanság jut a tudomására. Ezzel kapcsolatban a felperes elismeri, hogy a fent hivatkozott (126. pont) Hyper kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy ilyen értelmű közösségi jogi rendelkezés hiányában nem áll fenn az importőrökkel szemben azon kötelezettség, hogy figyelmeztetessék őket olyan vámügyletek érvényességével kapcsolatos kételyekről, amelyeket a preferenciális rendszer keretében ők bonyolítanak. Mégis fennáll e kötelezettség, ha a Bizottság olyan konkrét információkhoz jut, hogy az exportáló országban nem tartják be a származási szabályokat, még akkor is, ha nem lép fel haladéktalanul.

261 A jelen esetben a felperes szerint az Európai Parlament már 1994-től, illetve 1995-től felhívta a Bizottság figyelmét arra, hogy szabálytalanságok merültek fel a különböző termékek, közöttük gyümölcslekonzervek tekintetében Törökországban kibocsátott származási bizonyítványokkal kapcsolatban. A Bizottság azonban ezzel kapcsolatban évekig nem tett semmit, és a török televíziók ügyébe is csak 20 évvel később avatkozott be (a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet 261. és 262. pontja), azaz csak az UCLAF létrehozását követően, és az első helyszíni vizsgálatokat e szervezet végezte.

262 Továbbá a felperes előadja, hogy az Európai Közösség ankarai koordinációs igazgatóságának küldött 1998. december 9-i UCLAF-levél tartalmából következik, hogy a Bizottságnak kétségkívül már 1993-tól tudomása volt arról, hogy szabálytalan származási bizonyítványok segítségével almalsűrítményt exportáltak az Unióba. A felperes szerint a Bizottságnak a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyekben készített 1993-as missziójelentés óta mindenképpen tudnia kellett, hogy a származási szabályok hasonló megsértésére került sor a gyümölcsleltől eltérő más termékek Törökországból történt kivitele során.

263 Végül, a felperes úgy érvel, hogy e figyelmeztetéssel párhuzamosan a Bizottság köteles lett volna arra, hogy a nemzeti hatóságok számára jogalapot biztosítson,

amely lehetővé teszi a török hatóságok által kiállított bizonyítványok valóságának ellenőrzését, a Szerbia és Montenegróból származó cukor behozatala esetében nemrég történetekhez hasonlóan (Közlemény importőrök részére, HL 2003. C 177., 2. o.).

264 A Bizottság előzetesen megjegyzi, hogy nem volt köteles megfelelő időben figyelmeztetni az importőröket. Ezzel kapcsolatban a Bizottság mindenekelőtt azokra az elvekre emlékeztet, amelyeket a fent hivatkozott Hyper kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben (126–128. pont) e tekintetben az Elsőfokú Bíróság állapított meg, és amelyek szerint egyetlen közösségi jogi rendelkezés sem kötelezi kifejezetten a Bizottságot arra, hogy figyelmeztesse az importőröket, ha kétsége támad olyan vámügyletek érvényességével kapcsolatban, amelyeket a preferenciális rendszer keretében az utóbbiak bonyolítanak. Amint azt az Elsőfokú Bíróság szintén megállapította a fent hivatkozott Hyper kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben, a Bizottság csak akkor köteles általános gondossági kötelezettsége alapján általános jelleggel figyelmeztetni a közösségi importőröket, ha benne alapos kétely merül fel a preferenciális rendszer keretében bonyolított nagyszámú kivitel szabályosságát illetően.

265 A Bizottság előadja, hogy a jelen esetben – ellentétben a felperes állításával – a Bizottságban nem merült fel ilyen alapos kétely 1993-ban, és csak 1998-tól, a vizsgálati eljárás megindítását követően rendelkezett konkrét információkkal a pontatlan és hamisított bizonyítványokról. Az Európai Parlament állítólagos figyelmeztetésével kapcsolatban a Bizottság megjegyzi, hogy a felperes e tekintetben az Európai Parlamentnek a Hivatalos Lapban közzétett egyetlen eseti állásfoglalását sem tudja idézni. Másfelől a Bizottság azt állítja, hogy a parlamenti kérdéseknek egyrésztől nem az a céljuk, hogy tájékoztassák a Bizottságot, hanem éppen az, hogy tőle kérjenek tájékoztatást, másrésztől a felperes egyáltalán nem azt állítja, hogy az Európai Parlament a Törökországból származó almalé-behozatalra vonatkozó származási bizonyítványok esetleges hamisításáról nyilatkozott.

266 Ezt követően a Bizottság minden analógiát megkérdőjelez a jelen eset tényállása és a fent hivatkozott De Haan ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló tényállás között. A

Bizottság megítélése szerint ugyanis ebben az ügyben az illetékes holland vámhatóságok már azelőtt tudták, vagy legalábbis gyanították a csalás fennállását, hogy a vámügyleteket mintavétel alá vonták volna. A jelen esetben viszont az első gyanú arra vonatkozóan, hogy a származási bizonyítványok nem eredetiek vagy nem érvényesek, csak a vitatott behozatalokat követően merült fel. A felperesi behozatalok 1997. november 20-án zárultak le, tehát a szabálytalanságok első jelei a Bizottsághoz vagy az olasz vámhatóságokhoz csak 1998 folyamán jutottak el.

- 267 A Bizottság továbbá azt állítja, hogy még ha feltételezzük is, hogy a jelen esetben megfelelő időben értesítenie kellett volna az importőröket, e figyelmeztetés elmaradása nem okozta volna a felperes által hivatkozott kárt, azaz a behozatali vámok keletkezését, tekintettel arra, hogy a behozatalok már megszűntek abban az időpontban, amikor a Bizottság megkezdhetette volna a figyelmeztetést. A Bizottság megjegyzi, hogy a felperes érve annak állításával egyenlő, hogy a Bizottságnak általában azzal kellett volna gyanúsítania a Török Köztársaságot, hogy megszegte a társulási megállapodást, ami nem lehet a Bizottság feladata.
- 268 Végül a Bizottság elutasítja a Szerbia és Montenegróból származó cukor behozatalára vonatkozó helyzettel vont párhuzamot. Abban az ügyben ugyanis a Bizottság kifejezetten azért figyelmeztette az importőröket, mert hiányosságok mutatkoztak a Szerbia és Montenegró-i hatóságokkal való igazgatási együttműködésben. Nem ez volt a helyzet a török hatóságok viszonylatában, akik ezzel szemben teljes körűen együttműködtek a Bizottsággal.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 269 Rögzíteni kell, hogy a felperes azt kifogásolja a Bizottsággal szemben, hogy nem teljesítette az importőrök megfelelő időben való figyelmeztetésére vonatkozó kötelezettségét, pedig értesült arról, hogy szabálytalanságok merültek fel a Törökországból származó termékek kivitelével kapcsolatban.

- 270 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint egyetlen közösségi jogi rendelkezés sem kötelezi kifejezetten a Bizottságot arra, hogy figyelmeztesse az importőröket, ha kétsége támad az utóbbiak által a preferenciális rendszer keretében bonyolított vámügyletek érvényességével kapcsolatban (a fent hivatkozott De Haan ügyben hozott ítélet 36. pontja és a fent hivatkozott Hyper kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 126. pontja).
- 271 Igaz ugyan, hogy a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítéletben (268. pont) az Elsőfokú Bíróság elismerte, hogy egyes különleges esetekben a Bizottság általános gondossági kötelezettségéből levonható ilyen bizottsági kötelezettség a gazdasági szereplőkkel szemben. Azokban az ügyekben ugyanis, amelyek ezen ítélet alapjául szolgáltak, a Bizottságnak tudomása volt arról, illetve gyanította, hogy a török hatóságok súlyos mulasztásokat követtek el a társulási megállapodás alkalmazása során (különösen azáltal, hogy nem ültették át a kompenzációs adóval kapcsolatos szabályozást), és e mulasztások érintették a Közösségbe irányuló összes televízió kivitel érvényességét.
- 272 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy az is megállapításra került a fent hivatkozott Hyper kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben, hogy a Bizottság általános gondossági kötelezettsége alapján csak akkor köteles általános jelleggel figyelmeztetni a közösségi importőröket, ha alapos kétsége merül fel a preferenciális rendszer keretében bonyolított nagyszámú kivitel szabályosságát illetően (a fent hivatkozott ítélet Hyper kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 128. pontja).
- 273 Márpedig a jelen esetben a felperes nem tudta bizonyítani, hogy olyan súlyos mulasztások merültek fel a török hatóságok részéről, amelyek a gyümölcsle-koncentrátumok kivitelének összességét érintik, és hozzájárultak ahhoz, hogy a hamisított bizonyítványok forgalomba kerüljenek. Ezért – amint a fenti 242. pontból is kitűnik – nem lehetséges párhuzamot vonni a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló tényállással.

- 274 Rögzíteni kell továbbá, hogy a vitatott behozatalok idején a Bizottságnak nem lehetett alapos kétsége a Törökországból származó gyümölcsle-koncentrátumok behozatalát illetően. A Bizottság, az olasz hatóságok és a török hatóságok közötti levélváltásból ugyanis kitűnik, hogy a Bizottság csak 1998 végétől számolhatott azzal, hogy léteznek hamisított bizonyítványok, tehát miután az olasz vámhatóságok az első hamisított bizonyítványt felfedezték, és a vizsgálati eljárás megindult. Ezért – amint a Bizottság is joggal jegyzi meg – még ha feltételezzük is, hogy a Bizottságnak már akkor figyelmeztetnie kellett volna az importőröket, amikor az első kétség felmerült a vitatott bizonyítványok szabályosságát illetően, nem állt volna módjában elkerülni a felperest ért kárt, tekintettel arra, hogy a vitatott utolsó behozatalok időpontja 1997. november 20.
- 275 Ami pedig a felperes azon érvelését illeti, miszerint a Bizottságnak kétségkívül már 1993-tól, illetve 1994-től tudnia kellett, hogy Törökországból szabálytalan szállítási bizonyítványok segítségével vittek ki gyümölcsle-koncentrátumokat, meg kell állapítani, hogy a felperes semmilyen bizonyítékot nem hoz fel, így azt el kell utasítani.
- 276 Ugyanez irányadó az Európai Parlament állítólagos figyelmeztetésére vonatkozó érvre, miszerint az arra kéri fel a Bizottságot, hogy kutassa fel azokat a szabálytalanságokat, amelyek a Török Köztársaság által kibocsátott nagyszámú termékre vonatkozó szállítási bizonyítványokat érintik. Bizonyíték hiányában ezt az érvet el kell utasítani.
- 277 Szintén el kell utasítani a felperes azon állítását, miszerint a Bizottságnak a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyekben az UCLAF-misszió jelentése óta mindenképpen tudnia kellett, hogy a származási szabályok hasonló megsértésére került sor olyan más termékek Törökországból történt kivitele során is, mint amilyenekről a jelen esetben szó van. Egyrésztől ugyanis a felperes bizonyítékkal egyáltalán nem támasztja alá ezt az állítást, másrésztől azok a körülmények, amelyeket az UCLAF az említett misszió

során vizsgált, nem a harmadik személyek által hamisított bizonyítványokat, hanem a török hatóságok részéről szabálytalanul kibocsátott bizonyítványokat érintették.

278 Másfelől azon felperesi állítással kapcsolatban, miszerint az Európai Közösség ankarai koordinációs igazgatóságának küldött 1998. december 9-i levél tartalmából kitűnik, hogy a Bizottság 1993 óta tudta, hogy szabálytalan bizonyítványok segítségével almalésűritményt exportáltak, meg kell állapítani, hogy e levél, amelyet a Bizottság az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérelmére nyújtott be, nem tartalmaz ilyen információt. E levélben ugyanis a Bizottság kéri igazolni az 1993 és 1998 közötti időszak valamennyi gyümölcslekoncentrátum-kivitelét, anélkül azonban, hogy kitérne arra kérdésre, mikor szerzett tudomást a szabálytalanságok fennállásáról.

279 Végül meg kell jegyezni, hogy nincs jelentősége a Szerbia és Montenegróból származó cukor behozatala keretében az importőrök bizottsági figyelmeztetésével vont párhuzamnak. E figyelmeztetésnek ugyanis egyrészt az volt az alapja, hogy megalapozott gyanú merült fel arra vonatkozóan, hogy tömeges csalás esete forog fenn, másrészt hiányosságok merültek fel az illetékes hatóságokkal való igazgatási együttműködésben. Márpedig a jelen ügyben a felperes nem tudta bizonyítani a hasonló tényállást.

280 A fentiekből következik, hogy a Bizottság nem szegte meg a kötelezettségeit, azáltal hogy nem figyelmeztette a felperest a vitatott behozatalokat megelőzően azokról a kételyekről, amelyek benne a vitatott bizonyítványok szabályosságával kapcsolatban felmerülhettek.

281 Ebből következik, hogy a jelen kifogás megalapozatlan, ennél fogva el kell utasítani.

d) A körülmények téves megítélése a törökországi vizsgálatok során

A felek érvei

- 282 A felperes kijelenti, hogy az ellenkérelemből kitűnik, hogy a Bizottság vagy nem vizsgálta meg megfelelően a körülményeket az 1998 decemberében folytatott miszsió során, vagy nem folytathatott megfelelő vizsgálatot a török hatóságok együttműködésének hiánya miatt, vagy megtagadja e vizsgálat eredményének nyilvánosságra hozatalát. A felperes megítélése szerint a kölcsönös segítségnyújtásra vonatkozó rendelkezések, különösen az 1/95 határozat 3., 6., 7. és 8. cikke és 7. melléklete elegendő jogi alapot biztosított a Bizottság számára ahhoz, hogy olyan vizsgálatot folytasson, amely lehetővé teszi számára a körülmények megfelelő megállapítását. Így a Bizottság megállapíthatta volna, hogy a török hatóságok állították-e ki a vitatott bizonyítványokat, nyilvántartásba vette-e őket a mersini vámkielégeltség, és azt, hogy utóbbi bélyegzői voltak-e rajtuk, valamint hogy folytattak-e nyomozást az esetleges hamisítók ellen. Azáltal, hogy ezt nem tette meg, a Bizottság súlyos mulasztást követett el.
- 283 A Bizottság úgy érvel, hogy a felperes kijelentésével ellentétben megfelelően megvizsgálta és értékelte a vonatkozó tényeket. Szerinte a felperes általában nem veszi figyelembe, hogy a Török Köztársaság nem tagja az Uniónak, ennél fogva a Bizottság Törökországban csak olyan jogkörrel rendelkezik, amelyet ez az ország számára kifejezetten jóváhagy.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 284 Ami a Bizottság abból eredő állítólagos mulasztásait illeti, hogy az UCLAF nem megfelelően végezte vizsgálatát Törökországban, elegendő megállapítani, hogy a felperes nem tudta bizonyítékokkal alátámasztani érvelését. Másfelől rögzíteni kell, hogy a jelen esetben nincs olyan vonatkozó rendelkezés, amely arra kötelezi az

UCLAF-ot, hogy a felperes által javasolt vizsgálati módszereket alkalmazza. Végül, még ha el is fogadjuk, hogy az UCLAF nem folytatott kimerítő vizsgálatot a Törökországban végzett missziók során, meg kell állapítani, hogy a felperes nem tudta bizonyítani annak szükségességét olyan bizonyítékokkal, amelyek alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék a török hatóságok által elvégzett ellenőrzésnek az érvényességét, amely a vitatott bizonyítványok szabályosságára irányult.

285 Következésképpen nem megalapozottak a Bizottsággal szemben felróható állítólagos mulasztásokra vonatkozó felperesi kifogások, így el kell utasítani őket.

4. *A felperes nyilvánvaló gondatlanságának hiányáról és a kockázatok értékeléséről*

a) A felek érvei

286 Mindenekelőtt gondatlansága hiányával kapcsolatban a felperes először is azt állítja, hogy a megtámadott határozatban (53–56. pont) a Bizottság joggal állapította meg, hogy a szabálytalannak ítélt A.TR.1 bizonyítványok tekintetében jóhiszemű volt, és igazolta, hogy megfelelő gondossággal járt el. Ugyanezek a megállapítások indokoltak a vitatott bizonyítványok tekintetében is, mivel nem volt semmilyen látható eltérés e bizonyítványok és a szabálytalannak ítélt bizonyítványok között. Másfelől a megtámadott határozatban a Bizottság joggal nem róttá a felperes terhére, hogy a vitatott bizonyítványok tekintetében sem járt el körültekintően és gondosan.

287 Ezt követően a felperes tagadja, hogy nyilvánvaló hanyagságát bizonyította, azáltal hogy nem győződött meg arról, hogy a kereskedelmi kapcsolataiban használt és

jelenleg vitatott bizonyítványok valódiak és érvényesek-e. E tekintetben a felperes hangsúlyozza, hogy nem volt tudomása olyan körülményről, amely alapján a bizonyítványok esetleges hamisításától tarthatott vagy amely alapján feltételezhető volna, hogy a török hatóságok nem Törökországból származó árukra A.TR.1 bizonyítványokat állítanak ki. Csak azt követően juthatott arra a megállapításra, hogy a török hatóságok súlyosan és tartósan megsértették a származási bizonyítványokra vonatkozó szabályokat, hogy képviselői tárgyalásokat folytattak Törökországban, és a Bizottság és az olasz hatóságok levelezést folytattak a török hatóságokkal, illetve részlegesen hozzáfért az eljárási aktához.

288 A felperes továbbá azt állítja, hogy az Akman nevű török társasággal folytatott behozatali ügyletek szokásos kereskedelmi ügyletek voltak. Márpedig az ítélkezési gyakorlat szerint, amikor a behozatok a szokásos kereskedelmi gyakorlat részét képezik, a Bizottságra hárul annak bizonyítása, hogy az importőrök részéről nyilvánvaló hanyagság merült fel (a fent hivatkozott Eyckeler & Malt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 159. pontja és a fent hivatkozott „Török televíziók” egyesített ügyekben hozott ítélet 297. pontja).

289 Végül, a felperes vitatja válaszában azt a bizottsági érvet, miszerint abban az esetben, ha az Elsőfokú Bíróság arra a megállapításra jutna, hogy a felperes szempontjából különleges helyzet áll fenn, a Bizottságnak újból értékelnie kellene azt a kérdést, hogy esetleg nem volt-e mégis nyilvánvalóan hanyag a felperes. A felperes megítélése szerint, mivel a Bizottság az ellenkérelemben nem foglalt állást a Vámkódex 239. cikke alkalmazásának szubjektív feltételeiről, ezt az érvet ettől kezdve nem használhatja fel sem a jelen eljárásban, sem olyan esetben, ahol a jelen kereset megalapozottnak bizonyulna. Továbbá a felperes úgy ítéli meg, hogy abban az esetben, ha a Bizottság viszonválaszában arra a megállapításra jutna, hogy nyilvánvaló hanyagság merült fel, e megállapítást a jogvesztés miatt vagy el kellene utasítani, vagy a felperesnek szükségképpen lehetősége nyílna arra, hogy kiegészítő észrevételt tegyen. Minden más megoldás ugyanis joggal előnyhöz juttatná a Bizottságot.

290 Másodsorban a kockázatok értékelésével kapcsolatban a felperes hangsúlyozza, hogy az ismertetett körülményekből kitűnik, hogy úgy a Bizottság, mint a török hatóságok

súlyosan megszegték az őket terhelő kötelezettségeket, így hozzájárultak ahhoz, hogy az állítólag hamis, de valójában szabálytalan bizonyítványokat hitelesítsék és kibocsássák. E mulasztások olyan helyzetet teremtettek, amely már nem tartozik abba a szokásos kockázati körbe, amelyet minden importőr viselni köteles, hanem az olyan helyzet, amely ezzel szemben a felperes szempontjából igazolja, hogy a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzet áll fenn.

291 Továbbá a felperes szerint a Bizottság, amennyiben a Vámkódex 239. cikke keretében gyakorolja hatáskörét, nem pusztán a vámjogi rendelkezések tiszteletben tartásához fűződő közösségi érdeket, hanem a jóhiszemű importőr azon érdekét is figyelembe kell vennie, hogy ne szenvedjen sérelmet a rendes kereskedelmi kockázatát meghaladóan (a fent hivatkozott Eyckeler & Malt kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 133. pontja és a fent hivatkozott Hyper kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 95. pontja).

292 Először is a Bizottság úgy érvel, hogy a megtámadott határozatnak a vitatott, hamisítottnak ítélt bizonyítványokra vonatkozó része egyáltalán nem tér ki arra kérdésre, hogy gondos vagy hanyag volt-e a felperes. A Bizottság megítélése szerint e kérdésnek nincs jelentősége, ha a Vámkódex 239. cikkének és a Vámkódex végrehajtási rendelete 905. cikkének együttes rendelkezései értelmében egyszer már megállapítást nyert, hogy nem áll fenn különleges helyzet. Ellenben a Bizottság hangsúlyozza, hogy ha az Elsőfokú Bíróság a jelen esetben azt állapítaná meg, hogy különleges helyzet áll fenn, a Bizottságnak el kellene végeznie a Vámkódex 239. cikke más, tényleges alkalmazási feltételeinek értékelését, miután nem lennének feltétlenül alkalmazhatók a megtámadott határozat azon részei (az (52) és azt követő preambulumbekendések), amelyek a szabálytalannak tekintett bizonyítványok tekintetében a felperes gondosságára és jóhiszeműségére vonatkoznak.

293 Ezt követően a Bizottság előadja, hogy a török hatóságok súlyos jogsértéseivel kapcsolatos felperesi érvek tulajdonképpen a felperesre háruló gondossági kötelezettség megszegésére, illetve a részéről felmerült nyilvánvaló hanyagságra utalnak, kizárva minden visszafizetést a Vámkódex 239. cikke alapján. Amennyiben ugyanis a felperes a származási bizonyítványokra vonatkozó szabályok súlyos

megsértésével gyanúsította a török hatóságokat, meg kellett volna győződnie a kereskedelmi kapcsolataiban használt bizonyítványok valóságáról. Márpedig a felperes csak 1999 áprilisától, azaz két évvel a vitatott behozatalok lezárásával tájékozódott arról, hogy hogyan is alkalmazza a Török Köztársaság a preferenciális rendszert.

294 Végül ami a kockázatok vizsgálatát illeti, a Bizottság leszögezi, hogy előterjesztéséből következik, hogy a felperes hamisított származási bizonyítványokat nyújtott be, amelyek hamisításában nem vettek részt a török hatóságok. A Vámkódex végrehajtási rendelete 904. cikkének c) pontja szerint e helyzet nem minősül különleges körülménynek a Vámkódex 239. cikke értelmében, hanem az a szokásos kereskedelmi kockázat megvalósulása, amely ellen a felperesnek biztosítania kell magát. Ennélfogva a Bizottság úgy véli, hogy e helyzet nem eredményezi a felperes elfogadhatatlan hátrányos megkülönböztetését más importőrökhöz képest.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

295 Rögzíteni kell, hogy a Bizottság azzal az indokolással utasította el a behozatali vámok elengedése iránti kérelmet, hogy „a [...] hivatkozott körülmények a [...] véleménye szerint nem [voltak] alkalmasak arra, hogy különleges helyzetet képezzenek a [...] 2913/92 [...] rendelet 239. cikke értelmében a kérelem hamis bizonyítványokra vonatkozó részében” (a megtámadott határozat (39) preambulumbekzdése). Amint a Bizottság is joggal megjegyzi írásbeli beadványaiban, mivel megállapította, hogy nem áll fenn különleges helyzet, a megtámadott határozat hamisított bizonyítványokra vonatkozó részében ((18)–(41) preambulumbekzdés) nem tért ki arra kérdésre, hogy a felperes gondosan vagy hanyag módon járt el.

296 Ebből következik, hogy hatástalan a második jogalap azon része, amely arra hivatkozik, hogy a felperes részéről nem merült fel nyilvánvaló hanyagság, ezért azt emiatt el kell utasítani (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bonn Fleisch Ex- und Import kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 69. pontját).

297 A fentiek alapján a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

C – A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított harmadik jogalapról

1. A felek érvei

298 A felperes először is arra emlékeztet, hogy a megtámadott határozatban ((18) és azt követő preambulumbekendések) a Bizottság főként a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazhatóságát vizsgálta, és megállapította, hogy nem merült fel mulasztás a török hatóságok részéről, következésképpen elutasította a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazását. A felperes megítélése szerint a Bizottság megállapításai pontatlanok, mivel a török vámhatóság pontosan tudta, hogy az általa nyilvántartásba vett és hitelesített 32 vitatott bizonyítvány szabálytalan.

299 Másfelől a felperes úgy érvel, hogy a képviselői által folytatott tárgyalások, valamint az UCLAF törökországi vizsgálatai azt igazolják, hogy még ha be is bizonyosodna, hogy a vitatott bizonyítványokat nem szándékosan hitelesítették a török hatóságok, tudtak, vagy legalábbis tudniuk kellett azok létezéséről. Miután a felperes úgy ítéli meg, hogy a legcsekélyebb kétség sem férhet a jóhízműségéhez, ebből következik, hogy az utólagosan beszedett behozatali vámokat vissza kell fizetni a részére.

- 300 A Bizottság előzetesen azt állítja, hogy a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a hamisítottnak ítélt bizonyítványok tekintetében a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazási feltételei nem teljesülnek a jelen esetben, mivel nem nyert megállapítást a török hatóságok hibája, miután a vitatott bizonyítványokat nem ők állították ki és írták alá, hanem harmadik személyek hamisították (a megtámadott határozat (18)–(28) preambulumbekzdése).
- 301 A Bizottság másfelől úgy érvel, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az a körülmény, hogy az olasz vámhatóságok kezdetben elfogadták a hamisított származási bizonyítványokat, nem jelent önmagában hibát a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében.
- 302 Végül a Bizottság kifejti, hogy bátorodik visszautalni a korábbi megfontolásokra, minthogy a felperes pusztán azokat az állításokat ismétli meg, amelyeket a Vámkódex 239. cikke alkalmazására alapított jogalap keretében már megcáfoltak. A Bizottság ezekből azt a következtetést vonja le, hogy a jelen esetben nem teljesülnek a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazási feltételei, úgyhogy a vitatott behozatali vámokat utólagosan könyvelésbe lehet venni. Következésképpen a kereset e tekintetben szintén megalapozatlan.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 303 A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján ahhoz, hogy az illetékes hatóságok ne intézkedhessenek a behozatali vám utólagos könyvelésbe vétele iránt, három együttes feltételnek kell teljesülnie. Mindenekelőtt az szükséges, hogy a vámot az illetékes hatóságok hibájából ne fizessék be, továbbá a hatóságok által elkövetett hibának olyannak kell lennie, amelyet a megfizetésért felelős jóhiszemű személy nem észlelhetett, végül e személynek teljesítenie kell a vámáru-nyilatkozatára vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított rendelkezéseket (lásd értelemszerűen a Bíróság 161/88. sz. Binder-ügyben 1989. július 12-én hozott

ítéletének [EBHT 1989., 2415. o.] 15. és 16. pontját, a C-348/89. sz. Mecanarte-ügyben 1991. június 27-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-3277. o.] 12. pontját, a C-292/91. sz. Weis-ügyben 1993. május 4-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-2219. o.] 14. pontját, a fent hivatkozott Faroe Seafood és társai ügyben hozott ítélet 83. pontját, a Bíróság C-299/98. P. sz., CPL Imperial 2 és Unifrigo kontra Bizottság ügyben 1999. december 9-én hozott végzésének [EBHT 1999., I-8683. o.] 22. pontját és a C-30/00. sz., William Hinton & Sons ügyben 2001. október 11-én hozott végzésének [EBHT 2001., I-7511. o.] 68., 69., 71. és 72. pontját, valamint az Elsőfokú Bíróság T-75/95. sz., Günzler Alumínium kontra Bizottság ügyben 1996. június 5-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-497. o.] 42. pontját).

- 304 Azt is rögzíteni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának célja, hogy védelmezze a megfizetésért felelős személynek a vám beszedéséről vagy annak mellőzéséről szóló határozat alapjául szolgáló valamennyi körülmény megalapozottságába vetett jogos bizalmát. Azonban a megfizetésért felelős személy jogos bizalma kizárólag akkor méltó az e rendelkezés által biztosított védelemre, ha maguk az illetékes hatóságok adtak alapot a megfizetésért felelős személy bizalmára. Így tehát csak olyan hibák alapozzák meg az utólagos vámbeszédés mellőzéséhez fűződő jogot, amelyek az illetékes hatóságok tevőleges magatartására vezethetők vissza, és amelyeket a megfizetésért felelős személy nem észlelhetett (a fent hivatkozott Mecanarte-ügyben hozott ítélet 19. és 23. pontja).
- 305 A jelen esetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság arra a következtetésre jutott a megtámadott határozat vitatott részében, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazási feltételei azon okból nem teljesültek, hogy nem volt kimutatható tevőleges hiba az illetékes hatóságok részéről ((25)–(27) preambulumbekendés).
- 306 A fentiekből következik, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az illetékes hatóságok tevőleges magatartása hozzájárult a vitatott, hamisnak bizonyult bizonyítványok kiállításához, illetve elfogadásához.
- 307 Ennélfogva a jelen jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

308 A fentiekre tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A pervezető intézkedésekről és a kért bizonyításfelvételtől

309 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzata 64. cikkének 4. §-a és 65. cikke alapján rendeljen el több bizonyításfelvételt.

A – A közigazgatási aktában szereplő dokumentumok bemutatásáról

1. A felek érvei

310 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság szólítsa fel a Bizottságot arra, hogy mutasson be valamennyi olyan dokumentumot, amelyről úgy véli, hogy azt nem ismerhette meg a közigazgatási aktába való betekintés során (lásd a fenti 72. és azt követő pontokat).

311 Annak bizonyítása érdekében, hogy hiányzott a török hatóságok együttműködése, részükről mulasztások merültek fel a társulási megállapodás alkalmazásának során, és elégtelenek voltak a Bizottság által folytatott vizsgálatok, a felperes kéri többek között az UCLAF-misszió jelentéseinek a bemutatását. A felperes különösen az UCLAF 1998. december 23-i vagy más keltezésű jelentését kívánja megszerezni, amely a Törökországban, különösen a mersini vámkirendeltségen elvégzett vizsgálatok jellegéről, tartalmáról és eredményéről szól.

- 312 A Bizottság azt állítja, hogy a felperes lényegében minden lényeges dokumentumot megtekinthetett, tehát e kérelem okafoyott.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 313 A fenti 99. pontból mindenekelőtt kitűnik, hogy a felperes még azelőtt betekintett az UCLAF-misszió 1998. december 9-i és 23-i jelentéseibe, hogy a megtámadott határozatot elfogadták. Továbbá rögzíteni kell, hogy e jelentéseket a Bizottság benyújtotta az Elsőfokú Bíróság egyik írásbeli kérdésére adott válasza keretében. E feltételek mellett a jelen kérelem okafoyott, következésképpen el kell utasítani.

B – A többi bizonyításfelvételtől

1. A felek érvei

- 314 Elsősorban annak bizonyítása érdekében, hogy fennállt a török vámhatóság által használt bélyegző- és aláírásminták közlésére vonatkozó kötelezettség, különösen a mersini vámkirendeltség bélyegzőlenyomatai és aláírásai tekintetében, és annak bizonyítása érdekében, hogy e mintákat a török hatóságok hivatalosan megküldték a Bizottságnak, és azokat utólagosan közölték a tagállami hatóságokkal, a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság rendelje el, hogy a Bizottság és az olasz vámhatóság csatolja az iratokhoz e mintákat, valamint azokat a dokumentumokat, amelyek tanúsítják, hogy a bélyegzőmásolatokat és az aláírásra jogosultak aláírásait megküldték az illetékes tagállamok hatóságainak.

- 315 Másodsorban annak bizonyítása érdekében, hogy a vitatott 32 db A.TR.1 bizonyítvány nem hamisítvány, a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság rendeljen ki szakértőt, mint például a kölni német vámrendőrség szakszolgálatát, abból a célból, hogy vizsgálja meg az eredeti bizonyítványok valódiságát, és vesse össze az eredeti bélyegzőlenyomatokkal és a megfelelő aláírásokkal.
- 316 E célból a felperes azt is kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság vagy rendelje el, hogy a Bizottság ezt kérje, vagy közvetlenül szólítsa fel a ravennai vámhatóságokat, hogy küldjék meg a kijelölt szakértő részére a 103 db eredeti A.TR.1 bizonyítványt, amelyet az olasz hatóság a keresetlevélhez csatolt levelében említett. Az is szükséges, hogy a felperest képviselő meghatalmazottak is megtekinthessék e bizonyítványokat.
- 317 Az Elsőfokú Bíróságnak a török kormányt is fel kellene kérnie – esetlegesen a Bizottság útján – arra, hogy küldje meg a vitatott eredeti bizonyítványok birtokában lévő másolatait abból a célból, hogy azokat a megállapodott közigazgatási együttműködési rendszer keretében össze lehessen vetni az eredeti bizonyítványokkal.
- 318 Harmadsorban annak bizonyítása érdekében, hogy a vitatott bizonyítványok valódi dokumentumok, és azokat a mersini vámkielégítési nyilvántartásba vette, a felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság szólítsa fel a török fővámhivatalt arra, hogy jelöljön ki egy tisztviselőt, aki a tárgyalásra elhozná a mersini vámkielégítési által a vitatott időszakban használt bélyegzők és aláírások mintáit, valamint a nyilvántartásokat, és tájékoztatást nyújtana arról, hogy a vitatott bizonyítványok mennyiben nem eredetiek vagy szabálytalanok.
- 319 A felperes e tekintetben a társulási megállapodás szerződő felei között megállapodott kölcsönös segítségnyújtásra hivatkozik. Többek között hangsúlyozza, hogy az 1/95 határozatnak a 7. melléklettel és az 1/96 határozat 15. cikkével együtt olvasott 29. cikke szerint a közösségi és a török hatóságok kölcsönös segítséget nyújtanak

egymásnak az A.TR.1 bizonyítványok valódiságának és szabályosságának ellenőrzéséhez. Szerinte az 1/95 határozat 7. mellékletének 12. cikke előírja továbbá, hogy a kérelmezett hatóság tisztviselői szakértőként vagy tanúként jelennek meg a másik szerződő fél bírósága előtt, és bemutatják azokat a dokumentumokat vagy hiteles másolatokat, amelyek szükségesek lehetnek az eljárásban.

320 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a vitatott bizonyítványok bemutatására és szakértői vizsgálatukra irányuló felperesi kérelemeket el kell utasítani, mivel a bizonyítványok valódiságának megállapítása kizárólag a török hatóságok hatásköre.

321 A Bizottság szerint ugyanígy elfogadhatatlannak kell minősíteni azt a kérelmet, amely egy török vámtisztviselő tanúkénti meghallgatásának elrendelésére irányul, miután a török vámhatóság, a Bizottság megítélése szerint, már több ízben megerősítette nyilatkozatait a vitatott bizonyítványokkal kapcsolatban.

322 Ami pedig a mersini vámkirendeltség nyilvántartásaiból származó iratok bemutatása iránti kérelmet illeti, a Bizottság úgy érvel, hogy az szintén elfogadhatatlan, mert nem bír jelentőséggel, miután a Bizottság már rámutatott arra, lehetséges, hogy létezett 32 valódi bizonyítvány, és a hamisítók azokat használták fel mintaként a vitatott bizonyítványok kiállításához.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

323 A kérelmezett bizonyításfelvétellel kapcsolatban az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az Elsőfokú Bíróságra hárul az a feladat, hogy megítélje, mennyiben hasznos a bizonyításfelvétel a jogvita megoldása szempontjából (az Elsőfokú Bíróság T-68/99. sz., 2001. május 16-i Toditec kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1443. o.] 40. pontja).

324 A jelen esetben rögzíteni kell, hogy – amint a Bizottság is megjegyzi – a török hatóságok egyértelműen kijelentették, hogy a vitatott bizonyítványok hamisak. Ezért az eljárási akta iratainak fényében és figyelemmel a felperes által felhozott kifogásokra úgy tűnik, hogy ezek az intézkedések, amelyek annak bizonyítására szolgálnak, hogy valódi dokumentumokról van szó, nem bírnak jelentőséggel a jelen jogvita eldöntésében, és nem is szükségesek ahhoz. Ezeket tehát nem is kell elrendelni. Ezért a vitatott bizonyítványok bemutatására és a szakértői vizsgálatokra irányuló felperesi kérelmeket el kell utasítani.

C – A bizonyítási indítványokról

1. A felek érvei

325 A felperes bizonyítási indítványában kérte a Steinhauser társaság azon alkalmazottjának, aki a kérdéses időszakban őt képviselte, nevezetesen Thomas Nothelfernek a tanúkenti meghallgatását a felperes által felhozott több körülményről, így különösen a gyümölcslé-koncentrátumok törökországi megvásárlásáról, tekintettel arra, hogy Th. Nothelfer számos tárgyalást folytatott a török hatóságokkal törökországi tartózkodása idején, 1999 áprilisának első két hetében. A felperes indítványozza professzor Gerd Merke tanúkenti meghallgatását is, aki Th. Nothelfert elkísérte törökországi utazására.

326 Először is annak bizonyítása érdekében, hogy a vitatott bizonyítványok valódi dokumentumok, a felperes indítványozza Th. Nothelfer tanúkenti meghallgatását, aki szerint az illetékes mersini vámtisztviselők elismerték, hogy az általuk használt bélyegzők alig olvashatók, és kérésük ellenére a török fővámhivataltól több mint egy éve nem kaptak új bélyegzőket.

- 327 Ezt követően annak bizonyítása érdekében, hogy a vitatott bizonyítványokat nyilvántartásba vette a mersini vámkielégítés, a felperes indítványozza Th. Nothelfer tanúkénti meghallgatását, aki tanúsítja, hogy látta e nyilvántartásokat. Th. Nothelfer azt is tanúsíthatja, hogy az illetékes vámtisztviselővel Mersinben folytatott tárgyaláson kérte, hogy bocsássák rendelkezésére a nyilvántartás azon lapjainak másolatát, amelyeken szerepelnek a 32 db, állítólagosan hamis A.TR.1 bizonyítvány azonosítószámai, de miután a kérést elfogadták, mégsem kapott másolatot.
- 328 Továbbá annak bizonyítása érdekében, hogy a vitatott bizonyítványok valódi dokumentumok, a felperes indítványozza Th. Nothelfer és G. Merke tanúkénti meghallgatását, akik szerint a fővámmhivatallal 1999 áprilisában Ankarában folytatott egyik tárgyaláson Th. Nothelfer jelezte, hogy információi szerint valamennyi A.TR.1 (szabálytalan, illetve hamis) bizonyítványt hitelesítette és nyilvántartásba vette a vámhatóság. Az ankarai fővámmhivatal képviselője azt válaszolta neki, hogy nyomozást rendeltek el a dokumentumok vizsgálatára.
- 329 Másfelől annak bizonyítása érdekében, hogy a török hatóságok nem ismerték a preferenciális rendszerre és az áruk származására vonatkozó szabályok tartalmát és jelentőségét, a felperes indítványozza Th. Nothelfer és G. Merke tanúkénti meghallgatását a török miniszterelnök gazdasági ügyekért felelős hivatala részéről Dogran úrral folytatott megbeszélésük tárgyában. A felperes szerint e tanúvallomás annak bizonyítására is szolgál, hogy az UCLAF csak későn tájékoztatta a török hatóságokat a preferenciális szabályok és az azok betartására vonatkozó kötelezettség jelentőségéről.
- 330 Végül, annak bizonyítása érdekében, hogy a Bizottság megszegte az importőrök figyelmeztetésére vonatkozó kötelezettségét, a felperes bizonyítékként felajánlja „az Európai Bizottság tájékoztatását és az Európai Parlament tájékoztatását” a Törökországból származó különböző termékek származási bizonyítványaival kapcsolatos szabálytalanságokról.

- 331 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy nem bírnak jelentőséggel a mersini vámkirendeltség által vezetett nyilvántartásokra vonatkozó bizonyítási indítványok. Először is, a társulási megállapodás vonatkozó szövege szerinte nem írja elő ilyen nyilvántartások vezetését. Másodszor, a Bizottság előadja, hogy a török vámhatóságok a 32 db A. TR.1 bizonyítványt más szállítmányokra is kiadhatták, mint a jelen esetben vitatott termékértékesítések.
- 332 Ami pedig a felperes képviselőinek a török hatóságokkal folytatott megbeszéléseit illeti, a Bizottság úgy véli, hogy azok megerősítik az utóbbiak által tett megállapítások hitelességét, tehát nem bírnak jelentőséggel. A Bizottság továbbá úgy ítéli meg, hogy nem bír jelentőséggel Th. Nothelfer tanúvallomása, miszerint a miniszterelnök csapatának egyes tagjai nem ismerték a származással kapcsolatos szabályozást és a kedvezményes tarifákat, mivel az a fő, hogy a vámhatóságok ismerjék e szabályokat.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 333 A felperes által tett bizonyítási indítványokkal kapcsolatban elegendő rögzíteni, hogy a fentiek alapján (lásd különösen a fenti 150. és azt követő pontokat, a 161. és azt követő pontokat, valamint a 216. és 276. pontot) azok nem bírnak jelentőséggel. Azoknak tehát nem lehet helyt adni.

A költségekről

- 334 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, ezért az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A keresetet elutasítja.**
- 2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. február 6-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

M. Vilaras

elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 294
A – A preferenciális rendszer szabályozása	II - 294
1. Az átmeneti szakaszban hatályos szabályozás	II - 296
2. A zárószakaszban hatályos szabályozás	II - 299
B – A vámjogi szabályozás	II - 301
1. A vámok elengedésével kapcsolatos szabályozás	II - 301
2. A származási szabályokkal kapcsolatos szabályozás	II - 304
C – Egyes dokumentumok bizalmas jellegével kapcsolatos szabályozás	II - 306
A jogvita alapját képező tényállás	II - 309
A – A vitatott behozatalok	II - 309
B – Az olasz és a közösségi hatóságok előtti büntető és igazgatási eljárás	II - 312
C – A D 437214. sz. bizonyítvány	II - 314
Az eljárás és a felek kérelmei	II - 315
A jogkérdésről	II - 316
A – A védelemhez való jog megsértésére alapított első jogalapról	II - 317
1. A felek érvei	II - 317
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 321
B – A Vámkódex 239. cikke megsértésére alapított második jogalapról	II - 326
1. A D 437214. sz. A.TR.1 szállítási bizonyítványról	II - 326
a) A felek érvei	II - 326
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 331

2. A török hatóságoknak felróható mulasztásokról	II - 335
a) A bélyegző- és aláírásmintákról	II - 335
A felek érvei	II - 335
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 339
– Előzetes észrevételek	II - 339
– Az ügy érdeméről	II - 339
b) A bizonyítványok török hatóságok általi nyilvántartásba vételéről	II - 340
A felek érvei	II - 340
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 343
c) A török vámhatóságok közreműködéséről	II - 344
A felek érvei	II - 344
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 344
d) A közigazgatási együttműködésről szóló szabályok megsértéséről	II - 345
A felek érvei	II - 345
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 352
e) Az egyéb ténykörülményekről	II - 357
A felperes érvei	II - 357
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 360
3. Az Európai Bizottság terhére róható mulasztásokról	II - 361
a) A preferenciális rendszer megfelelő ellenőrzésének hiányáról	II - 362
A felek érvei	II - 362
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 366
b) A bélyegző- és aláírásminták közlésének hiányáról	II - 369
A felek érvei	II - 369
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 370
	II - 397

c) Az importőrök megfelelő időben való figyelmeztetésére vonatkozó kötelezettség megszegéséről	II - 373
A felek érvei	II - 373
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 376
d) A körülmények téves megítélése a törökországi vizsgálatok során	II - 380
A felek érvei	II - 380
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 380
4. A felperes nyilvánvaló gondatlanságának hiányáról és a kockázatok értékeléséről	II - 381
a) A felek érvei	II - 381
b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 384
C – A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított harmadik jogalapról	II - 385
1. A felek érvei	II - 385
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 386
A pervezető intézkedésekről és a kért bizonyításfelvételről	II - 388
A – A közigazgatási aktában szereplő dokumentumok bemutatásáról	II - 388
1. A felek érvei	II - 388
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 389
B – A többi bizonyításfelvételről	II - 389
1. A felek érvei	II - 389
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 391
C – A bizonyítási indítványokról	II - 392
1. A felek érvei	II - 392
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 394
A költségekről	II - 394